

MARIJA KRALJICA SLOVENCEV

duhovno

življenje

BUENOS AIRES

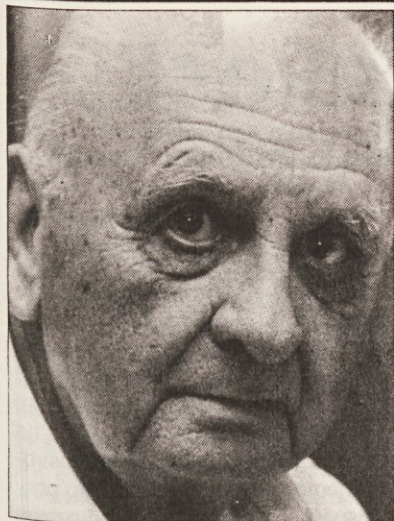
MENDOZA. 30. nov. 1991.
Sprejem škofa Piriha
v Slovenskem domu.
Predsednik društva
Jože Šmon ga pozdravlja.
Foto: JANEZ ŠTIRN

MENDOZA, 1. dec. 1991.
Škof Metod Pirihi
z birmanci in botri.

SPODAJ:
BUENOS AIRES, nedelja
15. marca.
V cerkvi Marije Pomagaj
v Slovenski hiši:
Sv. maša na čast SVETEMU
DUHU ob letošnjem začetku
slovenskih šol v Buenos Airesu.
Tej je sledila v dvorani pravljčna
igra Čarovnik iz Oza v izvedbi
otrok in mladine
Slomškovega doma.
Foto: MAGDA ZUPAN ECKERJEVA

IN NAŠA NALOGA SEDAJ?

JULIJ SAVELLI

Srbski filmski režiser Paskaljević je ob predvajanju svojega zadnjega filma „Doba čudežev“ v nekem razgovoru izjavil: „Moja generacija je bila v verskem pogledu nepoučena. Naši očetje so nas vzgajali le v češčenju marksizma. Danes se tako v Jugoslaviji kot v ostalih deželah vzhodne Evrope mladina vrača k duhovnemu, da nadomesti preteklost in znova vzpostavi svoje tradicije. To pa pomeni znova zaživeti svojo intelektualno svobodo.“

Izjava, ki pomeni najprej trdo obsodbo staršev, ki so svoj rod vzgajali v oboževanju materializma in brezboštva, pa razveseljiva obenem, ker napoveduje hotenje po preroditvi k duhovnemu, k tradicijam in posredno k iskanju globljega smisla življenja. Žalostno razočaranje nad preteklostjo, nad lažnimi, krivimi ideali vodi sedaj k iskanju novih zvezd vodnic, novih rešitev. Vse to iskanje bo nedvomno mnoge vodilo v bogoiskateljstvo, v odkrivanje tega, kar je nad vsem, in v to, kar je odpovedalo in svet privedlo do tistega dela poti, kjer so zmanjkali zanesljivi smerokazi.

Kdor bo tej in bodočim generacijam pomagal pri teh iskanjih, bo imel velik delež pri celotni spremembi duhovnega obraza narodov, ki jih bodo te generacije tvorile. Desetletja načrtnega vzgajanja v sovraštvu do vsega duhovnega so v teh narodih popolnoma spremenila njih značaj. Prepada in propad, v katerem so se znašli pod komunističnimi režimi kjerkoli v svetu, je globok in pot iz njega je težka. Zahtevala bo žrtev in odpoved. A vodi v svetlobo, ki bo razsvetljevala pot navzgor, iz teme preteklosti v svetlobo svobodne bodočnosti.

Kar je napisal Paskaljević, ne velja le za srbski, ampak za vse narode, ki so živeli v deželah, kjer je vladal bog sovraštva, uživaželjnosti, slepenja z lažnimi obljubami zemeljskega raja brez Boga. Tudi naša domovina Slovenija je živela ta temni del svoje zgodovine. Sedaj je na poti iz prepada. Pot je strma, težka, zahteva junaštvo in odrekovanje, zahteva celostno prenovno človeka.

Ob grehah in bolečih razočaranjih nad tem, kar je bilo, se iskanje novih poti lahko usmerja v razne smeri, od

katerih marsikatera utegne voditi spet nazaj v bližnjo preteklost. Brez oranja na globoko bodo vsa prizadevanja kmalu pokazala ničevost naporov. Kot vedno, tudi v tem primeru moramo iti do korenin, k tradicijam našega naroda, k tisti preteklosti, ki se je izkazala za rešilno, ki ni bila sama sebi v propast in katere pozitivne premise so v narodu ostale latentne.

Pri tem pa nam je sedanjost tista danost, ki nas ob jasnem spoznanju in osveščanju kliče, da se za novo, ki naj pride, dobro in z vso zavestjo odgovornosti pripravimo. Duha razsvetljenja nam je treba, da bomo znali ubirati prava pota, potem ko smo jasno spoznali vzroke zla, ki smo se ga kot težke more tako nepričakovano otresli. Duhovni obraz domovine je treba spremeniti, kar bomo z božjo pomočjo lahko dosegli le, če bomo to resno hoteli in z božjo milostjo sodelovali.

Kdo lahko kaže pot v novo, lepše in srečnejše zemsko življenje? Le tisti, ki pot dobro pozna, ki je več, je v objektivnem pogledu boljši in zna s svojim življenjem in delom prepričevati. Tisti, ki proti sovraštvu oznanja ljubezen, proti maščevanju odpuščanje, ki sovraži krivico in ljubi resnico in pravico, ki v vsakem človeku vidi brata, enkratno božjo stvar, tisti, ki ljubi Boga vedoč, da od Njega dobivamo vse dobro. Skratka torej tisti, ki gradi nov svet na trdnih temeljih morale, poštenosti in pravičnosti ter v trdnem zaupanju v božjo nadvlado. Kar ni tako grajeno, je trhlo in se bo prej ali slej zrušilo in ne bo vodilo do cilja. Dokaz so nam zgodovina in zlasti še nenadni prevrati, o katerih niti sanjali nismo.

Kaj je specifična naloga nas zdomcev v tem času? Če smo doslej 45 let z idealizmom in žrtvami delali za naš obstoj v zvestobi veri, jeziku in tradicijam, če so naše molitve doslej spremljale trpečo domovino in narod v njej, se je sedaj pridružila še nova naloga.

Nihče nam ne odreka tega, kar smo za svoj obstoj in svojo idejno jasnost storili v zdomstvu v 45 letih, nihče pa nam tudi ne jamči, da bomo to obdržali, če v tem delu ne bomo vztrajali in se še naprej utrjevali, da bomo lahko v pomoč tudi drugim.

In to je bistvo našega dela odslej: ne samo utrjevanje, ampak bogatenje vsega, kar imamo, da bomo ohranili

Nova slovenska zavest

Smo člani enega najbolj trdoživih, delovnih in nadarjenih narodov v Evropi

FRANC RODE

Kot državni narod moramo Slovenci narediti temeljni premik v naši narodni zavesti. Iz nesrečne zavesti, ki smo jo doslej gojili, mora naša zavest postati vesela, dostojanstvena in gosposka. Gre za pomemben zgodovinski popravek. Naš zgodovinski spomin moramo spremeniti v skladu z zgodovinsko resnico in videti našo preteklost tako, kot je bila, ne pa tako, kot so jo doživljali in prikazovali naši pesniki in pisatelji in jo je vse do danes vzdrževala in širila naša šola.

Tu je treba domala spremeniti vse. V temeljih. Od Trubarja do Prešerna in Cankarja pa vse do danes. Ta nesrečna zavest, v kateri smo doslej živeli, preprosto ni v skladu z zgodovinskimi dejstvi in se nanje ne more opirati. Moramo si oblikovati novo slovensko zavest, ki bo izhajala iz resnične zgodovine.

Ni res, kar pravi Trubar, ko govori o ubogem, zatiranem, preplašenem slovenskem ljudstvu. Ni res, kar trdi Prešeren, ko reducira našo zgodovino na „krvavi punt in ropanje Turčije“. Nikakor ni res, ko trdi Cankar, da je po izgonu protestantov na Slovenskem ostala le „smrdljiva drhal“. Ne drži, kar piše Bojan Štih, da je „slovenski narod morebiti najbolj nesrečen in tragičen subjekt evropskega političnega in državotvornega zemljevida“. Nikakor se ne ujema z zgodovinskimi dejstvi to, kar je nedavno zapisal časopis Slovenska država iz Toronta, da je bil „slovenski narod toliko stoletij tlačén in poniževan, izkoriščan in zatiran“.

Takih trditev je v naši književnosti morje. Sploh bi težko našli kaj druge-

ga. Vse to je ustvarjalo v nas travmatično doživljanje naše preteklosti. Svojo zgodovino smo doživljali kot stoletno krivico, z občutkom, da smo bili vselej izigrani in neobgljene žrtve močnejših.

V resnici je bila naša zgodovina taka, kot je morala biti, glede na naš geopolitičen prostor in na številčno majhnost našega naroda. V tem prostoru je bila naša zgodovina NORMALNA. V zgodovini se nismo izkazali slabši kot drugi. Ničesar si nimamo očitati glede našega narodnega značaja, naše življenjske volje, naše upornosti in odpornosti. Naša zgodovina preprosto ni mogla biti drugačna, kot je bila. V tem prostoru, v katerega smo bili vključeni, smo dali svoj delež na vojaškem, znanstvenem, kulturnem in verskem področju.

Kot dokaz naše slabosti in neodpornosti radi ponavljamo, da smo v

teku stoletij izgubili dve tretjini narodnega ozemlja. Kako bi mogli ohraniti ozemlje, ki je segalo od Dunaja do Trsta in Kolpe pa do Blatnega jezera, ko nas je bilo komaj dvesto tisoč. Pri tem pa nikakor ne pomislimo, da so drugi narodi izgubili dosti več, na primer Madžari in Hrvatje. Naše osvojitve štejemo za nič. In vendar smo prav tako uspešno asimilirali tujce, ko smo bili v številčni premoči, kot so drugi nas. Sorško polje je bilo nekdanj nemško, prav tako predeli na Tolminkem. Danes so tam Slovenci. Mesta kot so Maribor, Celje, Ptuj so bila pretežno nemška, Koper, Izola, Piran italijanska. Danes so slovenska. A kljub temu si ne priznamo kakšnih osvojitvenih sposobnosti. Boli nas, da nismo uresničili ideala Združene Slovenije, da so naše narodne manjšine v Italiji, Avstriji, na Ogrskem. In ne pomislimo, da smo Slovenci narod, ki ima v tem delu Evrope najmanj rojakov, ki živijo zunaj meje svoje države. Samo pogledjmo kakšen jezikovni zemljevid in se primerjajmo na primer z Madžari, Hrvati, Rusi ali Ukrajinci. Nikakor nismo bolj nesrečni, kakor drugi.

O svoji majhnosti govorimo do siteda. Doživljamo jo skoraj patološko, z občutkom kot da komaj še obstajamo. In vendar bo v Združenih narodih ob Sloveniji šestdeset držav manjših od naše. Pa tudi ne pomislimo, da je številčna majhnost tudi prednost. Ekonomsko najbolj uspešne države v Evropi so Luksemburg, Monaco, Liechtenstein. A to ni bistveno. Naša majhnost je prednost najprej v tem, da nas sili v nenehno in splošno mobilizacijo vseh naših sposobnosti in zmogljivi-

sebe in še drugim lahko dajali. Bog, po njem pa tudi domovina od nas pričakuje našega sodelovanja pri prenovi. Najmočnejše sredstvo bo seveda še vedno ostala molitev, ki gore prestavlja in bo tudi zlo materializma doma uničila. Zlodej preteklih 45 let še ni prenehal z delom v domovini. Še išče, še snuje, celó dobrika se, da bi premamil.

Postavimo se mu v bran z zastavo naših principov na čelu. Resno se izpopolnjujmo za to delo. Ni važno, koliko nas je, kakšni smo, je važno. Še naprej bomo delali kot doslej,

da bomo prenašali naše večne vrednote na nove rodove. S podvojeno močjo pa bomo pomagali tudi domovini.

Kako? Vsak bodi apostol, prilično ali neprilično. Z besedo, pisano in govorjeno, z dejanji, nasveti. S prepričevanjem, opozarjanjem in z zgledom. Nad vsem pa naj plovejo v nebo naše molitve za prerod našega naroda. Za njega samoprevzgojo, za novega, svobodnega in idejno očiščenega Slovenca. Ne pozabimo pa na vztrajnost, ki je največje poroštvo zmage.

vosti. Da je sleherni Slovenec venomer izzvan, da nekaj postane in nekaj naredi. To je naravnost imeniten položaj, ki dela iz Slovencev enega najbolj trdoživih, klenih in ustvarjalnih narodov v Evropi. Narod, ki je primoran, da se stalno presega.

V naši zavesti je tudi prepričanje, da živimo sredi izredno hudobnih sosedov. Nič bolj niso bili hudobni kot drugi. Doslej je vsak narod naredil svojim sosedom toliko zla, kolikor ga je mogel. Če Slovenci tega nismo storili, je zato, ker tega nismo mogli storiti. Vsak narod je gojil težnje po čim večjem ozemlju, po gospodovanju nad sosedmi in po asimilaciji sosedov. Taka je dvatisoč-

letna zgodovina Evrope. In na naših tleh ni bila bolj kruta kot drugod.

Najbolj krivična, neresnična in nevarna pa je ideja, ki tiči v naši zavesti, da smo narod hlapcev. Cankarja je treba že zaradi te besede močno relativizirati. Ta beseda nam je naredila ogromno škode. Kako hlapci? Ustanovili smo prvo slovensko državo Karantanijo. V habsburško monarhijo smo bili vključeni čisto legalno in smo v njej živeli kot deželani enakopravnih dežel. Krilatica o Avstriji kot „ječi narodov“ se je pojavila šele ob koncu 19. stoletja, izmislila pa si jo je francoska propaganda. Od leta 1848 imamo razgibano politično življenje z nadar-

jenimi politiki. Nismo imeli samo pesnike in pisatelje. Leta 1918 stopimo v zgodovino kot eden od treh narodov ustanoviteljev države, ki se imenuje Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev. Od leta 1945 imamo svojo republiko in od leta 1991 svojo samostojno državo.

Hlapci zato, ker smo bili tlačani? Petindevetdeset odstotkov Evropejcev je bilo tlačanov. To je bila pač oblika davkov v tistih časih. Naše deželno plemstvo, ki smo mu od 19. stoletja naprej odrekli mesto v narodnem telesu, je imelo deželno zavest, ne nemško ali italijansko. Povečini so znali slovensko, mnogi so bili slovenske krvi.

Vsekakor pa imamo od srede 16. stoletja svojo kulturno suverenost. Slovenska Biblija je izšla dvajset let za nemško, trinajst let za italijansko. Odtlej smo ustvarjali književnost, ki se brez sramovanja lahko primerja z drugimi evropskimi književnostmi. Kakšni hlapci neki!

Danes smo neodvisni in suvereni. Naša zavest se mora uskladiti s to novo resničnostjo slovenskega naroda. Ne s ponarejanjem zgodovine. To smo že itak preveč ponarejali v smislu nemoči, izigranosti, krivic, ki naj bi se nam godile. Ampak v smislu take zgodovine, kot jo v resnici imamo. In ta zgodovina ni nikakor zgodovina nemočnih in hlapcev. To je zgodovina enega najbolj trdoživih, delovnih in nadarjenih narodov v Evropi.

(Družina 1992/2)

NAMEN APOSTOLATA MOLITVE ZA MAJ

SPLOŠNI: Da bi se na priprošnjo Marije, Kraljice miru, na svestu vzpostavila sloga in pogovor.

MISIJSKI: Da bi pobožnost do Marije, Matere Cerkev, pomagala oblikovati družine v prístni prostor molitve, krščanskega življenja in misijske solidarnosti.

SLOVENSKI: Da bi se ob Jezusovi Materi, Ženi za druge, mladi velikodušno odločali za duhovniške in redovniške poklice.

»PAL JE NA CESTI SVETEC«

Pred petdesetimi leti na binkoštni torek 26. maja 1942 ob pol osmih zjutraj je v Streliški ulici v Ljubljani sredi podgrajskega trikotnika pred Ljudsko kuhinjo
„pal na cesti svetec, poveljnik straže... razklenil roke je v najširšo razprostritev, kot da moli za narod, njega moč in razširitev, miren, ker je dobro opravil zadnjo daritev“.

TINE DUH

Lambert Ehrlich je bil rojen 18. septembra 1878 v Žabnicah pod Sv. Višarjami v Kanalski dolini. Gimnazijo je dovršil v Celovcu, teologijo in filozofijo v Rimu, primerjalno verslovje in etnologijo v Oxfordu in Parizu. Po kratkem kaplanovanju v Beljaku je do leta 1907 bil stolni vikar v Celovcu, potem pa do leta 1910 skofijski tajnik. Po prihodu oz. prebegu v Ljubljano po izgubljenem koroškem plebiscitu je od leta 1922 dalje bil profesor primerjalnega veroslovja in apologetike na novi slovenski univerzi v Ljubljani.

Njegova brezmejna apostolska aktivnost razkriva globino in nadnaravno bogastvo njegove človeške in duhovniške osebnosti. Poglobljanje v primitivna verstva zlasti vzhodnih narodov, npr. praprebivalcev Avstralije, in etnologija primitivnih ljudstev je vplivalo tudi na njegovo živo zanimanje za misijone. Pot od omenjenih panog do podrobnega študija in dela pri misijonskem prizadevanju katoliške Cerkve je bila zanj naravna. Zato se je kmalu navdušil za razvoj misijonske misli med Slovenci. Hotel je misijonsko delo tudi znanstveno utemeljiti. Je dejansko ustanovitelj in organizator slovenskega misijonstva.

Poleg vsega omenjenega je bil v času pred prvo svetovno vojno nesporni voditelj koroških Slovencev, velik socialni delavec že v Celovcu, pozneje pa v Ljubljani. Bil je vzgojitelj slovenske akademske mladine in oblikovalec mlade razumniškega rodu, ki je po Ehrlichovi zaslugi postal najmočnejši jez proti vdiranju komunizma in boljševizma na slovensko univerzo.

Ob petdesetletnici njegove nasilne smrti se ga spominjamo predvsem še kot duhovnega voditelja in svetovalca pri gradnji slovenske bodočnosti.

Ehrlicheva veličina je zlasti v dveh njegovih izstopajočih lastnostih:

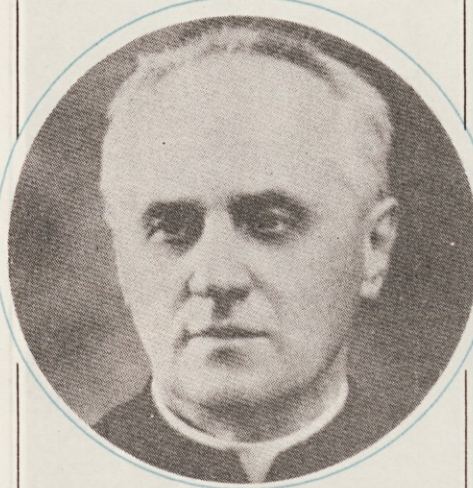
Bil je svetniški duhovnik.

Bil je takorekoč videc slovenske bodočnosti.

S svojim daljnovidnim nasvetom

slovenskim političnim voditeljem v začetku maja 1941 o ustanovitvi ilegalne samostojne slovenske vlade kot prvega koraka za organizacijo suverene slovenske države v povojni Evropi, je med izobraženci sprožil gibanje za suvereno državo.

Petdeset let po njegovem nasvetu je slovenski narod dosegel svojo neodvisno državo.

Misel na slovensko državo je rajni Ehrlich nosil v srcu že vse od let Aleksander-Živkovičeve diktature in je to svoje daljnovidno mišljenje izrazil in preprost in plastičen način v svoji „pridigi na gori“ poleti 1933, med romanjem skupine visokošolcev ljubljanske univerze k Višarski Materi božji. Pisatelj Mirko Javornik piše o oni Ehrlichovi priložnostni pridigi tako-le:

„V mraku smo molče sedeli okrog plapolajočega ognja in z očmi tipali za zadnjimi prameni večerne zarje, ki je že skoraj ugasnila za vršaci. Iz skrivnostne tišine, ki nam je zvenela v ušesih, se je nenadoma utrgal Ehrlichov glas: »Ni naključje, da smo se zbrali prav tukaj, marveč je to božja volja. Božja volja nam tukaj, na Višarjah, razodeva, kaj je naloga Slovencev na zemlji, kjer živimo. Ob temeljih te svete gore se stikajo tri poglavitna evropska plemena. Njihovi valovi, prihajajoči od juga, od severa in od

vzhoda, bi udarili skupaj prav tu. Germani, Romani in Slovani bi prav tukaj skušali drug drugemu riniti mejnike nazaj. A naši očetje so bili modrejši od vojskovodij in politikov. Namesto mejnika so postavili na ta otok med tremi narodi cerkev. To je edini mejnik v Evropi, ki narodov ne loči, marveč jih združuje. Danes je tak mejnik vsa naša domovina. Slovenija mora biti mejnik, ki druži in veže jug s severom in vzhod z zahodom. Sama ne sme biti ne eno, ne drugo, ne tretje. Ostati mora mejnik, ki druži — kakor Svete Višarje! To je božja volja! To nalogo bo mogla Slovenija izpolnjevati samo v svobodi, ne pod gospodarjem, ki bi sedel bodisi na jugu ali severu, na vzhodu ali na zahodu! Božja volja je, da mi vsi za to svobodo delamo. In božji volji se ne sme nihče izmikati!«

Od one „pridige na gori“ bo kmalu minilo šestdeset let in letos se spominjamo že petdesete obletnice Ehrlichove smrti. Njegova preroška vizija samostojne slovenske države se je tudi že izpolnila: Mlada slovenska država, razglašena pred enim letom, je z mnogimi mednarodnimi priznanji tudi že stopila v vrsto suverenih in samostojnih držav. To zgodovinsko dejstvo se je moglo zgoditi deloma tudi zaradi zgodnje pobude rajnega prof. Ehrlicha slovenskim voditeljem že pred enainpetdesetimi leti, za ustanovitev samostojne slovenske vlade za pripravo povojne svobodne slovenske države.

Njegovi učenci so njegovo zamisel privzeli, skozi pol stoletja vztrajno — skoraj do zadnjih let nasprotnemu slovenskemu javnemu mnenju — širili misel samostojne Slovenije med Slovenci v zdomstvu in v domovini. Pred enim letom je slovenski narod končno dočakal svoj mednarodni rojstni dan. Slovenska republika je stopila v planetarno skupnost suverenih držav.

Danes bi profesor Ehrlich gotovo le skromno sklonil glavo in rekel:

„Bog je tako hotel! Bila je božja volja!“

Posvetimo se Marijinemu brezmadežnemu srcu!

Slovenski škofje so na svoji seji 25. januarja 1992 sklenili, da bodo 15. avgusta, na praznik Marije v nebesa vzete, posvetili slovenski narod Božji Materi Mariji. Duhovno se bodo v Sloveniji pripravljali na posvetitev v maju. Slovenci v Argentini pa se bomo skupaj posvetili Mariji na romanju v Luján v nedeljo 10. maja, osebno, po družinah in v verskih skupnostih pa čez letošnje leto.

LOJZE KUKOVICA

Marija je v Fatimi leta 1917 prosila svet, naj se vsi ljudje posvetijo njenemu brezmadežnemu srcu. To prošnjo je pozneje večkrat ponovila v razodetjih Luciji, edini preživeli zaupnici njenih velikih prikazovanj in razodetij v Fatimi. V zadnjih letih je to svojo željo ponovno izrazila po svojem duhovniškem gibanju, ki ga je priklicala v življenje pred 20 leti. Vabilo k posvetitvi vsega sveta je bilo posebej naslovljeno tudi na zadnje papeže, kateremu so se ti vsaj delno tudi odzvali. Sedanji papež Janez Pavel II. je pismeno povabil škofo vsega sveta, naj skupaj z njim sebe in svet posvetijo Marijinemu srcu. Žal se niso vsi škofje odzvali temu povabilu. Posebne okoliščine so papežu tudi preprečile, da bi izrecno posvetil Marijinemu srcu Rusijo, kar je sama večkrat prosila.

Kaj pomeni posvetiti se Marijinemu srcu? Posvetitev je posebno religiozno dejanje, s katerim se kakšna stvar ali oseba odtegne posvetni rabi in se jo dá v izključno službo Bogu. Tako se posvečujejo bogoslužni prostori, svete posode, pa tudi osebe, kot npr. duhovniki in redovniki. Ko je stvar posvečena, se sme uporabljati le v svete namene. Oseba, ki se je posvetila Bogu, je s tem vstopila v posebno božjo službo. Kristjani smo izvršili svojo prvo in radikalno posvetitev pri krstu. S krstom smo postali božji otroci, posvečujoča milost nas je vključila v nov, višji red življenja in delovanja, v pravi božji red. Vsa dejanja

krščenega človeka imajo tako novo vrednost, če so le izvršena v posvečujoči milosti.

Krst kristjana nameni za poveljevanje troedinega Boga, za življenje v ljubezni do Očeta, za posnemanje Sina in za intimno občestvo s Svetim Duhom. Ta posvetitev je celostna in za zmeraj. Smo kristjani enkrat za vselej, ne moremo prenehati biti kristjani.

In posvetitev Mariji, njenemu brezmadežnemu srcu? Ko smo postali kristjani, smo istočasno postali tudi Marijini duhovni otroci. Tudi če se tega nismo zavedali in smo morda tudi pozneje na to pozabili. Ona kot mati Kristusa, Glave, je tudi naša duhovna mati, njegovih udov. Smo že njena last, njej posvečeni. To dvojje je nerazdružljivo. Če se torej Mariji posebej posvetimo, s tem dejanjem le znova, zavestno in svobodno izpovemo to, kar smo že prej bili. Tako kot pogosto v življenju obnavljamo krstne obljube, tako lahko tudi vedno znova obnovimo svoje posvečenje Mariji, njenemu brezmadežnemu srcu.

Glavno je seveda, da to posvetitev tudi živimo. V tem nam je pa Jezus zgled. Tudi Kristus je bil popolnoma predan, posvečen svoji Materi, in z njo ter po njej seveda Bogu. Božji Sin se je po Marijinem „zgodi se“ popolnoma izročil njej. Ponižal se je priti v njeno deviško telo in je tam začel svoje zemeljsko življenje. Kakor je vsak otrok predan in izročen svoji materi, tako je tudi Kristus vse prejel od svoje matere: kri, meso, dihanje, hrano, ljubezen. Tako je rastel pod njenim srcem. Toda ne samo do rojstva,

LJUBLJANA, 29. maja 1943. Priprava na posvetitev slovenskega naroda Marijinemu brezmadežnemu srcu. Ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman nese križ na čelu spokorne procesije na Rakovnik.

temveč tudi po njem. Marija je ne samo mati učlovečenja, temveč mati odrešenja. Sodelovala je s svojim Sinom, ki ji je bil popolnoma predan, v njegovih otroških letih, v njegovi mladosti, sodelovala je z njim v njegovem javnem delovanju, v njegovem trpljenju prav do podnožja križa, kjer ga je darovala Bogu (saj je bil njen sin) in se z njim skupno darovala tudi sama sebe za rešitev sveta. Pod križem je sprejela njegove poslednje besede ljubezni, s katerimi jo je slovesno potrdil za mater vsega človeštva. Po njegovem vnebohodu je tudi na zunaj prevzela vlogo matere Cerkve, ko je stala mladi Cerkvi ves čas materinsko ob strani. To vlogo je opravljala ves čas zgodovine božjega ljudstva in jo bo opravljala do konca sveta.

Marija nas torej vabi, da posnemamo Jezusa v njegovi popolni izročitvi in posvetitvi njenemu srcu. Naj zavestno tudi mi prejmemo resnico, da smo njuna last, njuni otroci. Kolikor bolj živo se zavemo te resnice in jo tudi v vsakdanjem življenju živimo, tem večja bo naša zavest varnosti in otroške zaupnosti do Nje. Čutili bomo, kako ona z mate-

Marija Pomagaj

STANKO JANEŽIČ

*Marija, pomagaj nam ti
na naši romarski poti,
da bomo do cilja prišli,
Odrešeniku naproti,
Marija, pomagaj nam ti.*

*Marija, pomagaj nam ti,
ko zjutraj dan se začneja
in avemarijo zvoni,
naj misel k tebi se vzpenja,
Marija, pomagaj nam ti.*

*Marija, pomagaj nam ti,
vročino našega dneva
nam lajšaj, odganjaj skrbi,
naj tvoj smehljaj nas obseva,
Marija, pomagaj nam ti.*

*Marija, pomagaj nam ti;
ko noč nad zemljo se zgrinja
in zvon nam k počitku zvoni,
pred nami večnost odgrinja,
Marija, pomagaj nam ti.*

*Marija, pomagaj nam ti
na naši romarski poti,
da bomo do cilja prišli,
Odrešeniku naproti,
Marija, pomagaj nam ti.*

rinsko pozornostjo bdi nad nami, je vedno pri nas in z nami, še posebej v težkih trenutkih, da torej nismo nikdar sami. Ob njej in z njeno pomočjo bomo napredovali v uresničevanju svojega krščanskega ideala: postati drugi Kristusi. Tako bi morali tudi mi priti do tistega stanja, ko bi lahko s sv. Pavlom govorili: „Ne živim več jaz, v meni živi Kristus.“

Bilo je v času največje narodove stiske — med vojno in komunistično revolucijo, ko nas je Cerkev doma začela vabiti, naj se posvetimo Marijinemu brezmadežnemu srcu. Ena več od pobud, ki jih je v verskem pogledu narodu dal naš veliki škof dr. Rožman. Sam je posvetil ves narod Mariji. V tistih letih se je začela pri nas širiti novica o fatimskih prikazovanjih. Tako so premnogi verniki začeli opravljati pobožnost petih prvih sobot, zlasti pa se je dvignilo veliko gibanje za posvetitev posameznikov in družin

KJE JE KAJ

In naša naloga sedaj? - Julij Savelli	97
Nova slovenska zavest - Franc Rode	98
Namen apostolata molitve	99
„Pal je na cesti svetec“ - Tine Duh	100
Posvetimo se Marijinemu brezmadežnemu srcu! - Lojze Kukovica	101
Marija Pomagaj - Stanko Janežič	102
Marijino materinstvo v načrtu reda milosti	103
Glavni svetniki v maju	104
Uvod v Markov evangelij - France Rozman	105
Molitev je učinkovita - Janko Koncilja	106
Vnebohod - Stanko Janežič	107
Izgubljeno - pridobljeno	107
Pomoč bližnjemu v dušni potrebi - Štefan Steiner	108
Ako	109
Nekaj misli o narodni spravi - Lojze Kukovica	110
Škof M. Pirih o koprski škofiji - V intervjuju z Jožetom Škerbcem	112
Iz Slovenije	115
Staromodna češplja - Vladimir Kos	115
Ob srebrnem jubileju blagoslovitve Slovenske hiše - Alojzij Starc	116
Pogled na vsakdanjosti - A. Quarracino - M. K.	118
Evangelizacija v družini - Metod Pirih	119
Iz Slovenije	120
Vrednostni račun - Ne reci nikoli	121
Odpusti mi, Nataša! - Sergej Kurdakov	122
Devet let v rdečem raju - Vera Remec Debeljakova	124
Nova knjiga - Alojzij Geržinič	125
+ Joža Lovrencič - Tone Brulc	126
Slutnja smrti - Joža Lovrencič	126
Albin Avguštin - 80-letnik - S.S.	127
Iz naše kronike - Uvoženo iz Slovenije - Malo za šalo	128

Marijino materinstvo v načrtu reda milosti

Blažena Devica je bila skupaj z učlovečenjem božje Besede od vekomaj vnaprej določena za božjo mater in je po sklepu božje previdnosti postala na tej zemlji vzvišena mati božjega Odrašenika, na docela edinstven način velikodušna družica in ponižna Gospodova dekla. Ko je Kristusa spočela, rodila, hranila, ga v templju darovala Očetu in ko je trpela skupaj s svojim na križu umirajočim Sinom, je s pokorščino, vero, upanjem in gorečo ljubeznijo na popolnoma svojevrsten način sodelovala pri Odrašenikovem delu za obnovitev nadnaravnega življenja v dušah. S tem nam je postala mati v redu milosti.

To Marijino materinstvo v redu milosti neprestano traja — od časa privolitve, ki jo je v svoji veri dala ob oznanjenju in jo je brez omahovanja ohranila pod križem, pa prav do večne dovršitve vseh izvoljenih. Vzeta namreč v nebesa te zveličavne naloge ni odložila, temveč nam z mnogotero priprošnjo še naprej pridobiva darove večnega življenja.

V svoji materinski ljubezni se zavzema za brate svojega Sina, ki

se potujejo in so v nevarnostih in stiskah, dokler ne bomo prišli v blaženo domovino.

Zato blaženo Devico kličemo z naslovi priprošnjice, pomočnice, besednice, srednice. Vendar je to mišljeno tako, da dostojanstvu in učinkovitosti Kristusa, edinega srednika, nič ne odvzame in nič ne doda.

Nobena stvar se namreč nikdar ne more z učlovečeno Besedo in Odrašenikom postaviti v isto vrsto. Toda kakor so Kristusovega duhovništva na različne načine deležni tako služabniki svetišča kakor verno ljudstvo in kakor se ena sama božja dobrot v stvareh na različne načine stvarno razliva, tako tudi edino Kristusovo sredništvo ne izključuje, marveč prebuja v stvareh raznovrstno sodelovanje, prihajajoče iz edinega vira.

Takšne podrejene Marijine naloge se Cerkev ne obotavlja odkrito priznavati, jo stalno doživlja in polaga vernikom na srce, naj se pod tem materinskim varstvom Srednika in Odrašenika tesneje oklepajo.

Iz dogmatične konstitucije o Cerkvi 2. vatikanskega vesoljnega cerkvenega zbora, C 61-62.

Marijinemu srcu. Prav kot je Marija prosila v Fatimi. Tako se je začel pravi marijanski prerod na naši slovenski zemlji. Potem je prišel konec vojne in naš beg v tujino. Domovino je zagrnila tema komunističnega režima. Doma je bila Marija še naprej zatočišče stiskanemu narodu. Mi smo odšli z nezmanjšano ljubeznijo z Marijo na pot. Svojo ljubezen do nje smo izražali, zlasti v Argentini, tudi javno in slovesno. Vsako leto je vsa begunska skupnost romala k Mariji v Luján, ki je postal naše argentinsko Brezje. Prav letos obhajamo 50-letnico teh romanj, ki so bila in so še za nas naša največja vseslovenska prireditve. Tu se zbiramo vsako leto pri Mariji. S procesijo simbolično izrazimo pot svojega življenja — od Boga k Bogu, z Marijo, našo materjo, ob strani. Brez matere bi se čutili kot sirote, pri njej smo dobivali vedno znova poguma in moči za težko pot v večno domovino.

Kaj lepšega moremo storiti ob tej 50. obletnici, kot da ponovimo svojo osebno, družinsko in skupnostno posvetitev Marijinemu brezmadežnemu srcu. Tudi doma, zdaj v svobodi, bodo letos premnogi Slovenci naredili isti korak: posvetili se bodo svoji nebeški materi. V tej posvetitvi bo izražena vsa naša hvaležnost za nepričakovani, skoro čudežni dar osvobodjenja izpod brezbožnega režima. Skupno se zahvalimo, oni tam, mi tukaj tudi za narodovo neodvisnost, ki je tudi nismo mogli tako hitro pričakovati. Prosili bomo, da nas Marija spremlja še naprej. Smo še na poti kot posamezniki in kot narod. Duhovne razvaline, ki jih je zapustil naš in njen nasprotnik, so neizmerne. Naša posvetitev naj bo izraz naše želje in volje, da hočemo skupaj z Marijo delati za duhovno prenovalo našega naroda. Tako bomo še naprej upravičeno in hvaležno nosili naslov katoliškega in Marijinega naroda.

Glavni svetniki v maju

1. MAJ - SVETI JOŽEF, DELAVEC

Na prvomajski delavski praznik nas Cerkev z bogoslužnim spominom, da si je Jezusov rednik služil kruh z delom, vodi v razmišljanje o krščanskem pojmovanju dela. Praznik je uvedel v bogoslužje papež Pij XII. leta 1955.

2. MAJ - SVETI ATANAZIJ, ŠKOF IN CERKVENI UČITELJ

Sv. Atanazij (295-373), škof v domačem mestu Aleksandriji v Egiptu, je veliko pretrpel v obrambi prave vere zoper arijansko krivoverstvo in bil petkrat pregnan.

3. MAJ - SV. JAKOF IN FILIP, APOSTOLA

Sv. Filip iz Betsajde, sprva učenec Janeza Krstnika, je eden prvih Jezusovih učencev. Prestal je mučeniško smrt verjetno v Frigiji. Sv. Jakob mlajši, Jezusov sorodnik

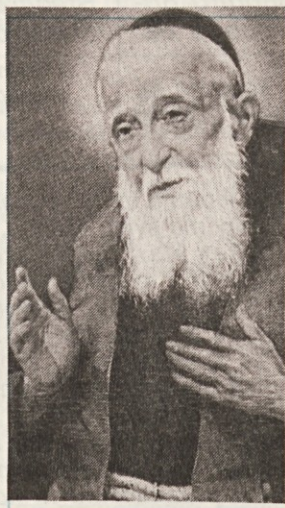
po Mariji, pa je bil škof v Jeruzalemu, goreč v spokornih delih in molitvi. Po starodavnem izročilu je bil do smrti mučen leta 62.

12. MAJ - SVETI LEOPOLD MANDIČ, DUHOVNIK

Kapucin sv. Leopold Bogdan Mandić (1866-1942) iz Hercegnova je bil 30 let vnet spovednik v Padovi in se žrtvoval za krščansko edinost.

14. MAJ - SV. MATIJA, APOSTOL

Apostolska dela poročajo, da so apostoli na mesto Juda Iškarijota izvolili za apostola sv. Matija. Legenda pripoveduje, da je pozneje deloval v Etiopiji in umrl mučeniške smrti.

16. MAJ - SV. JANEZ NEPOMUK, DUHOVNIK IN MUČENEC

Sv. Janez iz češkega mesta Nepomuka (1340/50-1393) je služil Bogu kot generalni vikar nadškofije. V zvestobi do cerkvenih pravic si je nakopal jezo kralja Venčeslava, ki ga je vrgel v ječo in dal usmrtniti. Njegovo truplo so vrgli v reko Vltavo 20. marca 1393.

24. MAJ - MARIJA, POMOČNICA KRISTJANOV

Naše ljudstvo časti Jezusovo mater Marijo še posebej kot pomočnico v dušnih in telesnih nevarnostih in roma v njena številna svetišča: na Brezjah, Sveti Gori, Ptujski gori, pri Gospe Sveti, na Rakovniku, Svetih Višarjih in drugod.

26. MAJ - SVETI FILIP NERI, DUHOVNIK

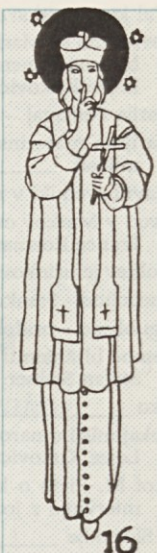
Sv. Filip Neri iz italijanskih Firenc je delal za prenovu krščanskega življenja z zbiranjem mladine, ki jo je učil služiti Bogu z veseljem. Ustanovil je redovno družbo oratorijancev.

29. MAJ - SV. MAKSIM EMONSKI, ŠKOF

Sveti Maksim je prvi zanesljivo izpričan škof v Emoni, rimskem mestu na tleh sedanje Ljubljane. Udeležil se je pokrajinskega koncila v Ogleju leta 381. in sinode v Milanu leta 390, ki jo je vodil sv. Ambrož. Povsod se je zelo zavzemal za pravovernost.

31. MAJ - OBISKANJE DEVICE MARIJE

Marijino obiskanje tete Elizabete je najprej uvedel sv. Bonaventura kot poseben praznik članov frančiškanske družbe, pozneje ga je sprejel tudi rimski bogoslužni koledar.

Drugi evangelij je najkrajši, najstarejši in Jezus je v njem tudi kot človek naj bolj razumljiv. Medtem ko drugi evangeliji vse bolj naglašajo njegovo božanstvo in vesoljnost, ga ta prikazuje tudi kot človeka. Od začetka 2. st. ga izročilo pripisuje Marku, ki ga poznamo iz Apostolskih del (12, 12, 25; 13, 5, 13; 15, 37, 39), Pavlovih pisem (Kol 4, 10; 2 Tim 4, 1; Flm 24) in prvega Petrovega pisma (5, 13). Bil je sin Marije, v katere hišo se je zatekel Peter, ko je bil čudežno rešen iz ječe (Apd 12, 12). Najbrž ga je tudi Peter pridobil za krščanstvo, ker ga imenuje „moj sin Marko“ (1 Pt 5, 13). Izročilo pa pravi, da je bil njegov tolmač. Prek bratranca Barnaba se je povezal s Pavlom in ga delno spremljal na prvem misijonskem potovanju (Apd 13, 5, 13). Ker ni bil apostol in ne Jezusov učenec, težko verjamemo, da bi ga izročilo v času, ko je zaradi številnih evangelijev tako zelo naglašalo apostolski izvor, imelo za pisatelja drugega evangelija, če za to ne bi bilo trdnih razlogov.

Ker je Marko prvi zapisal evangelijsko oznanilo, njegova govorica še ni izpiljena, čeprav pripoveduje živahno, nazorno in razgibano. Evangelist pripoveduje, kakor bi vse sam doživel. V njegovem pripovedovanju slutimo pričo-očividca. Po splošnem prepričanju je to Peter, ki je posebno opazen v drugem evangeliju. Prvi natančneje je opisan dogodek v evangeliju je poklic Petra in njegovega brata Andreja (1, 16-17). Vse dotlej in tudi tisto, kjer ni Petra, je zapisano kratko, v telegrafskem slogu, drugo pa živahno, kot bi priča-očividec sam pripovedoval svoje vtise in doživetja (prim. 2, 1-12; 5, 1-20 itd.).

Evangelist pripoveduje tako, da sledi Jezusu, koder hodi in oznanja evangelij. Najprej pokaže Jezusa ob njegovem srečanju z Janezom Krstnikom. S krstom je Jezus nastopil v javnosti. Začel je v Galileji. Šel je skozi Sidon proti Galilejskemu jezeru v notranjost

Uvod v Markov evangelij

FRANCE ROZMAN

- *Marko je prvi zapisal evangelijsko oznanilo.*
- *Marko je bil Petrov učenec in Pavlov sodelavec.*
- *Jezusa riše kot povsem naravnega človeka.*
- *Da je bil Jezus Božji sin, Marko dokazuje s čudeži.*
- *Biti kristjan pomeni verovati v Jezusa, biti pripravljen iti za njim po poti odpovedi, žrtve in popolne podaritve Boga.*

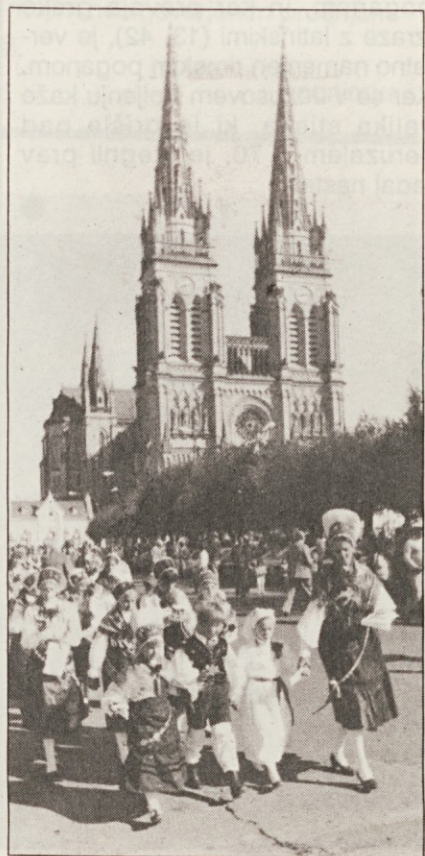
dežele Deseteromestja (7, 31), prepotoval Galilejo (9, 30), se prek Pereje in Jerihe napotil v Jeruzalem (10, 32, 46; 11, 1), kamor je šel trpet in umret. Markov evangelij je zemljepisno zasnovan.

Tudi kraji v njem so natančno določeni. Jezus je v Kafarnaumu v shodnici (1, 21; 3, 1), v Simonovi in Andrejevi hiši (1, 29; 2, 1), pri mitnici (2, 14), ob jezeru (3, 7; 4, 1). Tudi vse drugo je natančno določeno: ker zaradi gneče niso mogli prinesiti hromea pred Jezusa, so nad krajem, kjer je bil, odkrili streho in ga spustili skozi odprtino (2, 4); obsedeni je bival v zapuščenih grobnih votlinah (5, 3); Jezus je bil v čolnu na krmi in spal na blazini (4, 38)...

Evangelij se veže na čisto določene kraje in mesta, tako da ima ozemeljsko izhodišče. Evangelij ni izmišljotina ali filozofija, ki bi se porodila v človeških glavah, temveč dogodki, ki so se zgodili v prostoru in času. Evangelij ima svoj domicil v Galileji.

Jezusa prikazuje kot povsem naravnega človeka: jedel je in pil (2, 16), v čolnu je spal (4, 38), množice so se mu smilile (1, 41; 6, 34; 9, 22), prestajal je telesno in duševno trpljenje (14, 34) in nazadnje umrl (15, 37). Kljub vsej človečnosti pa je navdan z nadnaravno močjo. Čeprav se obnaša kot človek, nikdar ne kaže nobene moralne slabosti, kakor jih zazna-

va Stara zaveza celo pri velikih osebnostih, kot so Mojzes, David, Salomon, Jeremija..., oziroma jih Marko ugotavlja pri apostoli. Jezus je Sin človekov v najbolj polnem pomenu besede. V starozavezni pesniški in modrostni književnosti pomeni Sin človekov človeka, kakršnega si je zamislil Bog, ko ga je ustvaril. Jezus je

človek, toda človek, ki je uresničil božjo zamisel človeka.

Jezus je tudi Božji sin, kar Marko dokazuje s čudeži, zlasti z ozdravljenji obsedenih. Čudeži niso samo znamenje, da je obdarjen z duhovnimi darovi, temveč da je bitno povezan z njim, ki je absolutni Duh, kar je pomenilo, da je njegov Sin. Zato je bilo izganjanje hudega duha najbolj prepričljiv dokaz Jezusovega božjega sinovstva. Jezus je z njimi dokazal, da je močnejši, kot so demoni, pred katerimi je človek sam čisto brez moči.

Jezus je tudi Mesija (8, 29), vendar ne tak, kot so ga pričakovali Judje in so ga s težavo umevali apostoli. Šele po vstajenju je bilo vsem jasno, da je njegovo mesijanstvo duhovno odrešenje človeka in ga je mogoče dojeti samo v veri. Biti kristjan pomeni verovati v Jezusa, biti pripravljen iti za njim (10, 52) po poti odpovedi, žrtve in popolne podaritve Bogu.

Ker bralcem pojasnjuje judovske verske obrede (7, 3-4), se zdi, da je evangelij namenjen poganom, in ker prevaja grške izraze z latinskimi (13, 42), je verjetno namenjen rimskim poganom. Ker se v Jezusovem trpljenju kaže velika stiska, ki je prišla nad Jeruzalem l. 70, je utegnil prav tedaj nastati.

Molitev je učinkovita

JANKO KONCILJA

- Da bodo naše molitve uspešne, lahko zaupamo, ker vemo, da ima Bog najbolj očetovsko srce za nas.
- Jezus je dejal: „Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno.“

Največkrat se obračamo na Boga v molitvi s prošnjami, saj imamo toliko zadev na srcu. Zanima nas zato, ali bo molitev učinkovita, uspešna.

Od božje strani ni nobene zapreke. Celo zagotovljeno nam je, da bodo uslišane naše molitve. O tem nas prepričuje Bog sam: njegovo očetovsko srce, njegova zvesta beseda, njegova dejanja.

Najprej njegovo očetovsko srce! Bog je sicer zgolj duh, ali njegova ljubezen je neskončna in neizmerno prekaša ljubezen vseh očetov in mater na zemlji. Po človeško rečeno: On ima najboljše srce do nas. Že človekovo srce, če je količjak plemenitosti v njem in ga še ni povsem zadušila kruta sebičnost, je tako ubrano, da zadone njegove strune pesem usmiljenja in sočutja ljubezni, kakor hitro pritisnejo

nanj drgetajoči prsti prosečega. Kako dovzeten, kako poln sočutja, kako dober je šele nebeški Oče! Z vse drugačno dobroto in ljubeznijo posluša naše prošnje kot pa mi prošnje našega bližnjega. In od kod prihaja ta razlika v darežljivosti med njim in nami? Odtod, ker je on neskončno popoln, nad vse blažen v sebi, neskončno usmiljen in niti mrvica sebičnosti ni v njem. V popolni blaženosti ničesar ne potrebuje od nas, nam pa želi vse dobro. Mi pa smo nepopolni in prav v dnu našega srca ima korenine sebični plevel. Zato nas tudi sam božji Sin opozarja, da je vse drugače darežljiv njegov Oče, ki je neskončno popoln, kot pa smo darežljivi mi, nepopolni otroci. „Ali je med vami oče, ki bi dal svojemu sinu kačo, če ga je prosil za ribo? Ali bi mu dal škorpiona, če ga je prosil za jajce? Če torej vi, ki ste hudobni, znate dati svojim otrokom dobre reči, koliko bolj bo nebeški Oče obdaril s Svetim Duhom tiste, ki ga prosijo“ (Lk 11, 11-13).

Z neskončno ljubeznijo prihaja našim prošnjam naproti nebeški Oče, z enako ljubeznijo pa tudi božji Sin Jezus Kristus, saj ima kakor Oče neskončno usmiljeno in dobro srce. Želi, da ga prosimo milosti in dobrot ter jih potem prejmemo. To svojo srčno željo nam je tudi razodel. Sam nam je povedal, da bo uslišal naše molitve. In njegove besede so drug neovržen dokaz za učinkovitost naše molitve. Tu nas mora miniti vsako nezaupanje! Že poštenemu človeku verjamemo, ko nam kaj

obljubi. Čim odličnejši je, tembolj se zanesemo na njegovo besedo, če je celo naš prijatelj, brat, oče, tem trdneje verjamemo, da bomo prejeli! Nam pa zagotavlja uslišanje sam Sin božji. In on nas more uslišati, saj je vsemogočen. On nas hoče uslišati, saj se je vendar z obljubo zavezal, da nas bo uslišal. Spomnimo se samo na njegove besede večer pred trpljenjem, ki jih je s posebnim poudarkom izrekel: „Karkoli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da se Oče povelja v Sinu. Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom storil“ (Jn 14, 13. 14). „Resnično, resnično vam povem: če boste kaj prosili v mojem imenu, vam bom dal. Do zdaj niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno“ (Jn 16, 23. 24).

A ne samo utripi neskončne božje ljubezni, ne samo večno veljavne božje besede, marveč tudi božja dejanja, uslišanja sama, nas prepričujejo o učinkovitosti molitve. Le prelistajmo malo Svetopismo! Molil je Mojzes in uspel: premagani so bili Amalečani. Prosil je Boga v levnjaku Danijel in levi se ga niso dotaknili. Molila je Suzana in Bog je izpričal njeno nedolžnost. Zatekla se je k Bogu Judita in z božjo pomočjo je odsekala Holofernu glavo. V evangelijih beremo, kako je naš Gospod uslišal tiste, ki so se v živi veri obrnili nanj. Sv. Petra je Herod vrgel v ječo, a ker je Cerkev zanj neprenehoma k Bogu molila, je poslal Gospod svojega angela in ga otel iz roke Herodove in od vsega, kar je pričakovalo judovsko ljudstvo.

Od božje strani nam je zagotovljeno, da bomo uslišani, če bomo dobro molili. In vekomaj ostane resnično, kar je rekel Bog po preroku Izaiji: „Takrat boš klical in Gospod bo uslišal, vpil boš, on pa poreče: Glej tukaj sem!“ (Iz 58,9)

Vnebohod

STANKO JANEŽIČ

*Odsel si, Gospod,
in se vrnil k Očetu.*

*Vendar si med nami
in vodiš naše stopinje.*

*Odprl si nam vrata
v večno življenje.*

*Prostor si nam pripravil
ob sebi in svojem Očetu.*

*Za teboj hrepenimo
v naš zadnji Dom.*

*Tvoj vnebohod
je kažipot za vse nas.*

*Ob uri slovesa
nas ti pospremi Domov.*

IZGUBLJENO - PRIDOBLJENO

Prosil sem Boga moči, da bi lahko dosegel, kar bi hotel, napravil me je majhnega, da sem se naučil ponižno ubogati...

Prosil sem zdravja, da bi storil velike stvari, prejel sem bolezen, da bi napravil stvari boljše...

Prosil sem bogastva, da bi bil srečen, prejel sem revščino, da bi bil moder...

Prosil sem za oblast, da bi me ljudje slavili, prejel sem slabotnost, da sem čutil potrebo po Bogu...

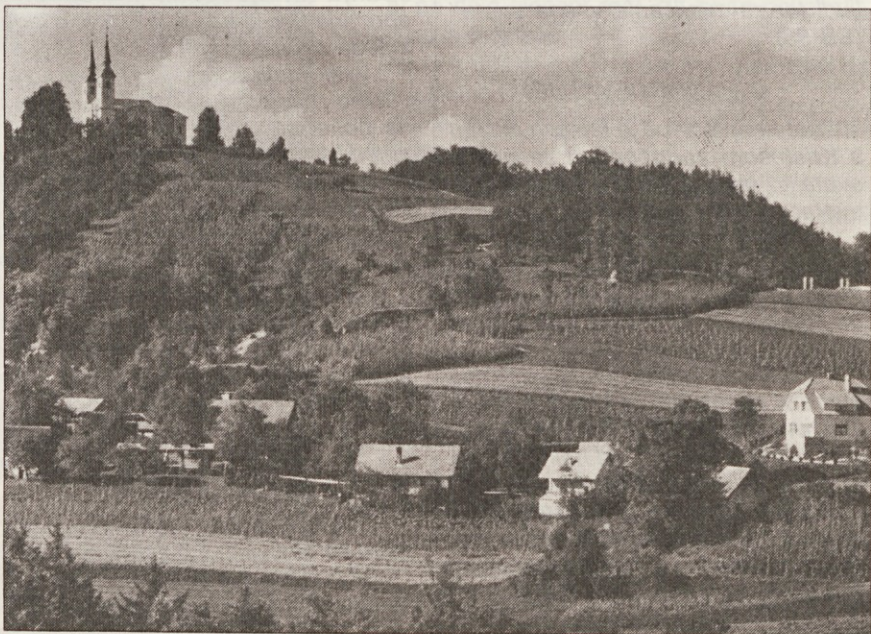
Prosil sem mnogo stvari, da bi užival v življenju, prejel sem življenje, da bi užival mnogo stvari...

Ničesar od tega, kar sem prosil, nisem prejel, pač pa vse, kar sem pričakoval, kajti nehote je bilo ustrezno vsem mojim neizgovorjenim prošnjam.

Med vsemi ljudmi sem najsrečnejši.

Anonimus

Romarska cerkev na Zaplazu

POMOČ BLIŽNJEMU V DUŠNI POTREBI

Kristjan je dolžan v moči svojega krščanskega poklica skrbeti za dušo bližnjega, posebno z molitvijo, z zadoščevanjem, s poučevanjem, s spodbujanjem, z bratovskim svarjenjem in s sodelovanjem pri dobrem ter z zgledom.

Kot Kristusov ud je vsak kristjan dolžan s Kristusom soodreševati, z ljubeznijo je dolžan skrbeti ne samo za zveličanje svoje duše, ampak tudi za zveličanje duše svojega bližnjega. Osnovna listina tega apostolata je tekst Efežanom 4, 4-6 in 11-16.

Drugi vatikanski koncil na mnogih mestih uči, da ima vsak kristjan pravico, čast in dolžnost, da skrbi za duše svojih bližnjih. „Krščanski poklic je namreč že po svoji naravi tudi poklic k apostolatu“ (L 2, 1).

Z MOLITVIJO

Že od vsega začetka krščanstva je bila molitev eno pglavilnih sredstev skrbi za zveličanje bližnjega: „Naj se opravljajo prošnje, molitve, priprošnje, zahvale za vse ljudi... To je namreč dobro in všeč Bogu, našemu odrešeniku, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice“ (1 Tim 2, 1-4). Kristus je odreševal tudi z molitvijo.

Drugi vatikanski cerkveni zbor je poudaril molitev kot sredstvo apostolata in zahteval, naj se obnovi občestvena molitev pri maši „za vse ljudi ter za zveličanje vsega sveta“ (SB 53).

Z ZADOŠČEVANJEM

Kot Kristusov ud je kristjan dolžan s Kristusom zadoščevati za grehe sveta in tako pripravljati zveličanje sveta:

„Zdaj se veselim, ko trpim za vas. S svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev“ (Kol 1, 24).

Molitev in zadoščevanje sta tisti sredstvi apostolata, s katerima more skazovati zveličavno ljubezen bližnjemu vsak kristjan: „Vsi naj vedo, da morejo z javnim bogočastjem in molitvijo, s pokoro in prostovoljnim sprejemanjem naporov in težav življenja, s katerimi postanejo podobni trpečemu Kristusu (prim 2 Kor 4, 10

ŠTEFAN STEINER

10; Kol 1, 24), doseči vse ljudi in prispevati k zveličanju sveta (L 16, 7).

Z ZGLEDOM

Zgled je odločilno sredstvo v apostolatu: „Besede mičejo, zgledi vlečejo.“ Kristus nanj neprestano opozarja in ga zahteva, npr.: „Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali, kakor sem vam jaz storil“ (Jan 13, 15). Ko sv. Pavel izpolnjuje to Kristusovo zahtevo, kliče kristjanom: „Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov“ (1 Kor 11, 1). Dobra dela kristjanov pritegujejo ljudi k slavljenu nebeskega Očeta (Mt 5, 16), potrjujejo Kristusov nauk (prim. 1 Tit 2, 6-10), vodijo k veri (prim. 1 Pet 3, 1-20, zavračajo ugovore zoper krščanstvo (prim. 1 Pet 3, 13-15) itd.

Drugi vatikanski koncil večkrat opominja na zgled kot „za naše čase najprikladnejše znamenje, ki razodeva Kristusa, živečega v njegovih vernikih“, zgled, „ki izvira iz vere, upanja in ljubezni.“ Posebno opozarja koncil na važnost njihovega zgleda škofo in duhovnike.

Vsak človek zavestno ali podzvestno posnema kak zgled. Zato so se posebno dolžni truditi za dober zgled bližnjemu tisti, ki so po svojem poklicu, službi ali položaju postavljeni za „luč sveta“, npr, starši, učitelji, duhovniki, oblastniki, starejši v odnosu do mlajših.

Kot zgled, ki posebno privlačuje k odrešenju, je medsebojna ljubezen kristjanov: „Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj“ (Jan 13, 35).

Z BESEDO

Dober zgled pa mora pri delu za duše spremljati tudi poučljiva beseda.

V prvi vrsti so dolžni oznanjati zveličavni nauk njegovi poklicni uči-

telji, duhovniki; kajti gorje jim, če evangelija ne bi oznanjali (1 Kor 9, 16). Oznanjevanje je njihova pglavilna in prva dolžnost.

Dolžni pa so zveličavno besedo po zgledu prvih kristjanov razširjati tudi laiki vsak po svojih močeh. Laiki morejo in morajo, ko so zaposleni s časnimi skrbmi, izvrševati dragočeno delo za evangelizacijo sveta. To so dolžni posebno zakonci drug drugemu in otrokom in člani tistih cerkvenih organizacij, ki imajo apostolski namen Cerkve (L 20, 3).

S SPODBUJANJEM

Spodbujanje k dobremu je lahko veliko delo ljubezni do bližnjega, zato: „Glejmo drug na drugega, da se bomo spodbujali k ljubezni in dobrim delom“ (Hebr 10, 24).

Z BRATOVSKIM SVARJENJEM

Bratovsko svarjenje je v ljubezni do bližnjega porojeno opominjanje

Kaj mi tu manjka

TONE KUNTNER

Kaj mi tu manjka
v tuji prsti!
Ukoreninile so se
korenine
in udomačil sem se
med drugimi
v vrsti.

Le diham težko
in vedno teže,
kot da mi vsako leto
nekdo
novo,
zdravo vejo
poreže.

pred slabim in in navajanje k dobremu. Mogoče ga je storiti na razne načine, npr. v obliki poučitve, svetovanja, rotenja, graje, prošnje, ovrednotenja moralnega dejanja.

Bratovsko svarjenje je v Svetem pismu večkrat zapovedano, npr. : „Ako greši tvoj brat zoper tebe, pojdi in ga posvari med štirimi očmi“ (Mt 18, 16).

Namen bratovskega svarjenja ni samo odvrčanje od slabega, ampak tudi krepitev za dobro, navajanje k dobremu in boljšemu, vse to pa zaradi tega, da bi tisti, ki svari, „prijabil svojega brata“ za zveličavno pot. Namen bratovskega svarjenja ni v prvi vrsti naše dobro, ampak dušno dobro bližnjega.

Svarjenje je težko obvezno, če so skupaj dani vsi naslednji pogoji: a. resna nevarnost za dušo bližnjega (za tistega, ki ga naj opomnim, ali za tretjega, ki mu je ravnanje opominjenega resna dušna nevarnost) b. upanje na uspeh svarjenja; c. moralna gotovost, da bližnji brez mojega svarjenja nevarnosti ne bo premagal;

č. da lahko posvarim brez sorazmerno velike težave. Če ni vseh teh pogojev, je obveznost svarjenja lahka ali pa je sploh ni.

Posebno dolžnost svarjenja imajo starši, vzgojitelji in sploh predstojniki. Skrupulozni niso dolžni svariti (ker jim manjka razsodnosti).

Svariti je treba „v duhu krotkosti“, kajti samo takó je upanje na uspeh. Svarjenje mora biti res bratovsko, to je dobrohotno. V ostrejšem tonu bi smeli svariti samo v primeru, da opominjani sicer ne bi vzel svari la resno.

Tudi predstojnike smemo posvariti in včasih celo moramo. moramo takrat, ko bi zaradi njihovega nepravilnega ravnanja zelo trpela skupna blaginja, posebno seveda zveličavna. Opominjanje predstojnikov pa se mora zgoditi v duhu spoštovanja.

Zelo važno pri vsakem svarjenju je, da ga izvršimo o pravem času. Zato smemo svarjenje preložiti, če lahko pametno sklepamo, da bo pozneje učinkoviteje.

Z APOSTOLATOM

Če le more, je vsak kristjan dolžan po svojih močeh pri dejavnostih za zveličanje bližnjih sodelovati, npr. pri župnijskem apostolatu, pri apostolatu tiska, pri versko vzgojnih organizacijah. Verniki morajo delati „združeno, podobni živemu telesu, da se bolje izrazi cerkvena skupnost in zaradi uspešnejšega apostolata“ (L 20, 5).

„Zato naj si verniki v svojem apostolatu prizadevajo za enotnost. Naj bodo apostoli tako v svojih družinskih skupnostih kakor tudi v župnijah in škofijah, ki imajo že same značaj skupnega apostolata, ter v prostovoljnih društvih, za katera so se odločili“ (L 18, 2).

Tudi razne apostolske skupnosti morajo med seboj sodelovati, če to koristi zveličanju duš. Posebno so dolžna razna duhovniška in laiška združenja sodelovati s hierarhijo. Vsaka namerna izoliranost, ljubosumnost, izključivnost itd. škodujejo zveličavni dejavnosti in so zato nenravne.

AKO...

očetje svojim otrokom vse dovolijo in se jih naravnost bojijo,

ako hočejo sinovi brez izkušnje ukrepati kot očetje,

si ne dajo ničesar reči, da bi se pokazalo, kako so samostojni,

ako se učitelji svojih učencev, namesto da bi jih z varno roko vodili na pravo pot,

bojijo in se čudijo, da jih njihovi učenci prezirajo;

ako se neizkušeni enačijo s starejšimi izkušenimi in v besedi ter dejanju nastopajo proti njim,

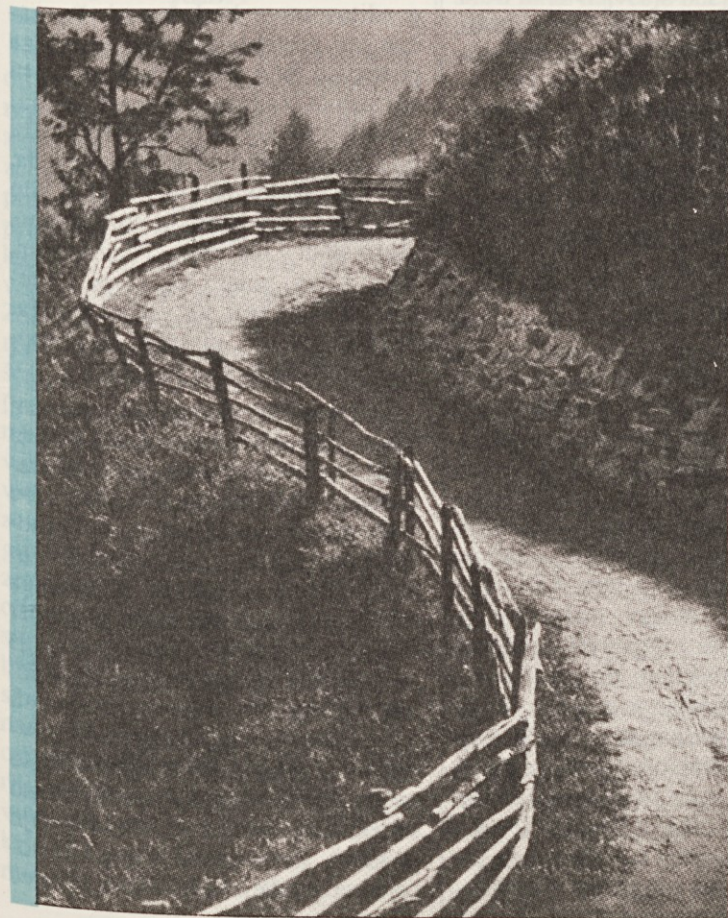
stari pa se usedajo med mlade in jim skušajo ugajati s tem, da spregledujejo neposlušnosti

ali se jih celo udeležujejo, da se ne bi zdelo, kako so zastareli in avtoritativni,

ako tako zapeljana mladina postaja uporna, ko ji hočemo naložiti tudi najmanjšo obveznost, ker je nihče ni učil spoštovati zakonov, brez katerih ne more živeti nobena skupnost...

potem je zelo potrebna previdnost: Ta pot bi utegnila voditi v tiranijo.

Tako je zapisal že grški modrec PLATON, ki je živel 427-347 pred Kristusom

Nekaj misli

O NARODNI SPRAVI

LOJZE KUKOVICA

POTREBNA SPRAVA - OSNOVA ZA NARODOVO PRIHODNOST

Po dolgi in temni noči komunističnega režima na Slovenskem se med drugim precej govori in piše tudi o narodni spravi. O njej se je v neki meri in obliki govorilo že tudi prej. Morda je prav zahteva po razčiščenju naše polpretekle zgodovine in rehabilitacije režimovih nasprotnikov pripomogla k padcu komunističnega režima. In odkar živimo v svobodnem ozračju, se tudi o narodni spravi ni nehalo razpravljati, znak, da si jo narod načelno želi. Téma o narodni spravi je seveda ne le teoretično zapletena zadeva, še bolj težavna je nje praktična uresničitev. Vendar je že to, da si narod sprave želi, izredno razveseljivo dejstvo. Vsaj nejasno živi v narodu zavest, da nam je narodna sprava — vsaj v minimalni meri — nujno potrebna za uspešno gradnjo nove, lepše narodove bodočnosti.

Sama želja po spravi seveda še ni sprava. In tu zadenemo na prvo težavo: nimamo prave lastne izkušnje o tem, kajti nikdar še nismo bili postavljeni v moderni zgodovini pred te vrste naloge, vsaj ne v tolikšnem obsegu. Nekaj se bomo lahko naučili od drugih narodov, ki jih je tudi druga svetovna vojna notranje razdvojila in so potem morali trudoma iskati poti in načinov, kako se spraviti med seboj. V glavnem pa bo uresničenje naše narodne sprave odvisna od nas samih, od kreativnosti, posebej pa še od naše iskrene pripravljenosti in moralne zrelosti, brez katerih bomo lahko učeno in lepo govorili o spravi, a je ne bomo mogli uresničiti.

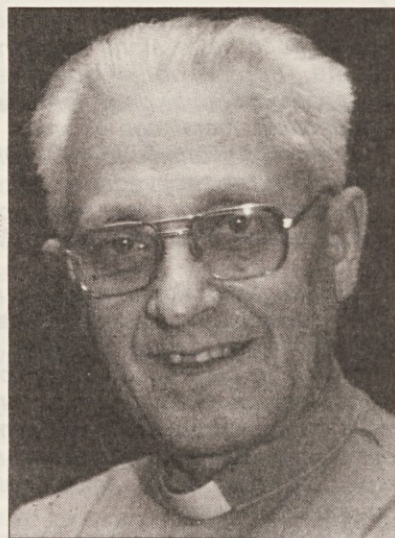
REVOLUCIJA RAZDELILA NAROD V DVA TABORA

Najprej se moramo jasno zavedati in si znova iskreno povedati, da so se dogajanja naše polpretekle zgodovine globoko zarezale v naše narodno telo. Sprla so nas med seboj in nas razdelila v glavnem na dva velika tabora: komunisti in njih so-potniki na eni strani, protikomunisti na drugi strani. Med sovražno vojaško okupacijo začeto partizansko gibanje pod vodstvom komunistične partije je bil tisti prvi usodni dogodek, ki je v Sloveniji zanetil bratormorni boj in pozneje vodil v poskus boljše vizacije našega naroda. Cena, ki jo je moral narod plačati za ta ponesrečeni poskus, je bila strahotna: morje prelite slovenske krvi, nepopisno trpljenje vseh vrst, preganjanje nasprotnika, nepregledna duhovna in materialna škoda. Povzročeno škodo bo le v neki meri mogoče popraviti. Premnoge posledice pa so ostale, med njimi tudi ta naša razdvojenost, ki kliče po narodni spravi.

KAKO DO SPRAVE? NAJ POZABIMO?

Kako naj pride do sprave? Ali je ta sploh potrebna? In če je potrebna, ali je izvedljiva? Takšna in podobna vprašanja se porajajo, ko se govori o spravi.

Mislim, da obstoji v glavnem dvoje mnenj — ali vsaj teoretično more obstajati — o tem, kako naj pospravimo svojo polpreteklo zgodovino. Eni zagovarjajo stališče, naj se o preteklosti enostavno ne govori več. Kar se je zgodilo, se je zgodilo, preteklost je preteklost in naj ostane preteklost v smislu, da je ne obujamo več. Za zmeraj vztrajmo nanjo plašč molka in pozabe. Iz preteklosti potegnimo le velik nauk, da ne bomo nikdar več ponovili podobnih napak. A pogled in ves napor

naroda pa naj bo usmerjen le v bodočnost, ki jo moramo graditi složno in neobremenjeni s preteklostjo. Neprestano povračanje v preteklost in zahteva po poravnavi starih krivic bi samo hromilo narodove sile, ki jih tako nujno potrebujemo za graditev nove bodočnosti. Povračanje v preteklost naj bi imelo za posledico med drugim tudi to, da bi se znova začele odpirati komaj nekoliko zaceljene rane. Dosti naj bi bilo, da se narod na splošno zaveda, da v naši preteklosti marsikaj ni bilo prav, da to priznamo in obžalujemo, vsaka stran v tisti meri, o kateri meni, da je kriva, potem naj se pa s preteklostjo enkrat za vselej konča. Pokrije naj se s plaščem medsebojnega odpuščanja in pozabe.

To mnenje zagovarjajo predvsem tisti, ki jih teži vest za pretekle grehe in zločine. Njihovo stališče je razumljivo. Nihče se ne vrača rad v svojo temno preteklost, če bi le mogel, bi najraje za vedno pozabil nanjo. Čeprav to ni pot do notranjega izčiščenja in dušnega miru, jo vendar mnogi zagovarjajo. Vendar so tega mnenja tudi drugi, ki bi iz nesebičnih, najboljših namenov radi pretrgali s preteklostjo tako, da bi se ne povračali več k njej. Zavedajo se, da so se jim storile velike krivice, a iskreno so jih odpustili in hočejo nanje pozabiti. Krivcem so odpustili, nočejo več gledati v preteklost, temveč samo v bodočnost.

**RAZJASNIMO POLPRETEK-
LOST, POPRAVIMO ŠKODO**

Drugi pa zagovarjajo drugačno, nasprotno stališče, da preteklost ne smemo enostavno prekriti in pokopati v pozabo. Tega ne delajo, ker krivic osebnost ne bi odpustili, tudi ne iz maščevalnosti. Odpovedó se tudi vsaki eventualni popravni škodi. In kljub temu so mnenja, da se preteklosti ne bomo osvobodili in je ne premagali, če je z vso jasnostjo ne priključimo v spomin, razjasnimo vsa tragična dogajanja tistih časov, obsodimo krivice in krivce, kolikor se to še ni zgodilo, si medsebojno popravimo storjeno škodo, kolikor je to mogoče, odkrijemo vso do sedaj zamolčano resnico in se tako očistimo takorekoč svoje preteklosti ter si utremo pot do resnične narodne sprave.

**PRIROJENI ČUT PRAVIČNOSTI
IN ZAHTEVA PRAVNEGA
REDA**

To drugo mnenje je pravilnejše od prvega. V srcu vsakega moralno nepokvarjenega človeka je globoko zasidran neki čut pravičnosti, ki zahteva — kadar je bila pravičnost poteptana — da se za krivico dá primerno zadoščenje, da se krivec kaznuje in se krivično oškodovanemu popravi povzročena škoda. Zahteva po pravičnosti ni v nasprotju s krščansko zahtevo po odpuščanju. Kristjan mora biti vedno pripravljen, da odpusti, ne sme gojiti maščevalnih misli, še manj sme vračati s sovraštvom, krivico s krivico. Kadar so prizadeti le njegovi zasebni interesi, njegova čast in njegove pravice, se sme zahtevi po zadoščenju in popravni krivic tudi odpovedati. Čeprav tega ni dolžan storiti. Kadar pa je prizadeta splošna blaginja, potem pa mora prizadeti sam — in če tega sam ne zmore, namesto njega javna oblast, ki je odgovorna za javno blaginjo — storiti vse potrebno, da se kršeni pravičnosti zadosti, se dá zadoščenje krivično prizadetemu in se popravi moralna in materialna škoda, ki jo je

utrpel. Isti pravni red zahteva, da se krivci kaznujejo. Kajti pravičnost je temelj vsakega urejenega družbenega življenja, brez nje je nemogoče govoriti o splošni blaginji.

**ZEMELJSKA PRAVIČNOST -
ODSEV BOŽJE PRAVIČNOSTI**

Zahteva po zemeljski pravičnosti je končno le odsev božje pravičnosti. Pravični Bog sicer greh in zlo skesanemu grešniku odpusti, a istočasno zahteva za prekršeno pravičnost zadoščenje. Ali ni prav osnovna krščanska dogma, namreč dogma o Kristusovem odrešenju človeštva, najlepše potrdilo tega nauka? Bog se je grešnega človeka usmilil in ga je sklenil odrešiti, a zahteval je popolno zadoščenje za greh. In ker ga grešni človek sam ni mogel dati, je Bog sam postal človek in tako dal sam sebi, svoji pravičnosti zadoščenje neizmerne vrednosti. Tako je bilo isto dejanje Kristusove smrti izraz največje božje ljubezni, a hkrati tudi izraz neizmerne božje pravičnosti.

**PRIZNANJE, KESANJE IN
ZADOŠČENJE - TUDI POTREBA
SRCA**

Tudi globinska psihologija ugotavlja, da človek čuti potrebo, da dá zadoščenje za storjeni greh in povzročeno krivico. Čuti, da mu bo zlo dejanje odpuščeno in bo njegova vest pomirjena, ko si bo greh priznal, dal zanj zadoščenje in po možnosti zle učinke svojega dejanja tudi popravil. Šele tedaj se bo znova čutil vrednega spoštovanja ne le pred drugimi, temveč najprej pred samim seboj. Dokler pa svojega greha ne prizna in se ga ne skesa, toliko časa se bo čutil notranje obremenjenega, osramočenega pred samim seboj in nevrednega družbe poštenih ljudi. Koliko tistih, ki imajo na vesti težke zločine med vojno in tudi po vojni, živo čuti v svojem lastnem življenju to resnico! Duševno strti životarjijo, bolj kot živijo, bodisi v psihiatričnih institutih ali pa v samoti svojih stanovanj. Ni druge poti do osebne

katarze in odrešenja kot priznanje greha, kesanje in zadoščenje zanj.

**NARODNA SPRAVA IMA ISTO
VSEBINO**

Tudi narodna sprava temelji končno na istih zahtevah in se bo mogla uresničiti le po isti poti. Če hočemo, da bomo tudi kot narodna skupnost ozdraveli od toliko ran, ki smo si jih medsebojno prizadeli, moramo ponižno stopiti na pot iskrenega priznanja zločinov in krivic in pripravljenosti, da zanje zadostimo in jih po najboljši meri popravimo. Takšno odkrito skesano priznanje krivic bo nedvomno tudi v tistih, ki so bili krivic deležni, prebudilo velikodušno pripravljenost za odpuščanje in pozabo. Ko bo ta spraven proces končan, si bomo spet mimo in celo veselo mogli pogledati v oči in v novem, preiščenem prijateljstvu skupno graditi boljšo bodočnost. Potem bo le še v zgodovinskih knjigah zapisano, kaj smo Slovenci preživljali med drugo svetovno vojno in po njej, a v naših srcih ne bo nobenega grenkega spomina več na tiste čase.

**RAZČIŠČENJE IN PRIZNANJE
RESNICE**

To je, se zdi, torej edina pot do resnične narodne sprave. Ni lahka, zanj je treba veliko osebnega poguma in po krščanskem gledanju tudi veliko božje pomoči. Morda bodo prenekateri tudi še vnaprej odklanjali to pot. A narodna skupnost kot takšna se bo pa vsekakor morala lotiti te naloge. Zato bo najprej potrebno, da se napiše nova, resnična zgodovina. Kajti ta, ki jo je pisala ali pa narekovala komunistična partija, je vse prej kot zgodovina, torej objektivno ugotavljanje in presojanje dogajanj naše polpreteklosti. Tudi zgodovina se je morala podrediti ideologiji. Resnica je bilo to, kar je koristilo partijskim interesom. Zato bo zgodovina torej treba spisati na novo. In zgodovina bo nedvomno bistveno drugačna, kot pa so je bili

Škof Metod Pirih o koprski škofiji

JOŽE ŠKERBEC

Gospod škof, ali bi bralcem DŽ lahko kratko predstavili vašo koprsko škofijo? Koliko prebivalcev je v vaši škofiji, koliko je katoličanov?

Sedanja obnovljena koprška škofija je bila pravno urejena 17. 10. 1977. Obsega staro koprsko škofijo (756 l.) in slovenske dele goriške, tržaške in reške škofije. To je najstarejša škofija na ozemlju nove države Slovenije in obenem najmanjša od treh slovenskih škofij. Površina naše škofije meri 4.306 km². Na tem področju, ki se razteza vzdolž italijanske meje in sega od morja do Triglava, živi 250.000 prebivalcev, okrog 230.000 pa je katoličanov.

Ali je v škofiji kaka narodna manjšina, italijanska ali hrvaška?

V škofiji živi danes italijanska narodna manjšina. Po lanskem šteju je letih okrog 3000. Vsi ti žive

na slovenski obali v koprski dekaniji. V večja mesta Koper, Izolo, Piran, Sežano, Novo Gorico so kot delavci prišli k nam zlasti po drugi svetovni vojni Hrvatje, Srbi, prebivalci iz Bosne, a te ne moremo šteti med narodne manjšine.

Italijanski verniki so s strani Cerkve postreženi v svojem jeziku.

Koliko je župnij? In duhovnikov? Katere redovniške skupnosti so v okviru škofije? Ali je duhovnikov dovolj za pastoralno oskrbo? In za druga področja dovolj talentiranih, usposobljenih in pripravljenih duhovnikov? Imate na voljo veliko redovniških in laičkih pastoralnih delavcev?

Na ozemlju koprške škofije je 206 župnij. Polovica od njih ima manj kot 500 prebivalcev. Škofija ima 183 škofijskih duhovnikov in 24 redovnikov. 143 duhovnikov deluje v dušnem pastirstvu, 20 jih

je v pokoju, drugi pa vršijo različne druge cerkvene službe doma in nekateri tudi drugod po svetu. V škofiji imamo tele redovnike: frančiškane, kapucine, minorite, salezijance ter lazariste; od ženskih rodov pa: usmiljenke, notredamke, šolske sestre, uršulinke in Marijine sestre. Če bi imeli večje župnije, potem bi bilo dovolj duhovnikov, v sedanjih razmerah pa imajo mnogi duhovniki po dve župniji, po tri manjše župnije in trije duhovniki celo po štiri.

V novih razmerah bi potrebovali duhovnike za delo na radiu, televiziji, po bolnišnicah in domovih za ostarele, za karitas... Za vsa ta področja nimamo dovolj pripravljenih duhovnikov. Redovniških in laičkih sodelavcev je vsako leto več, a še zdaleč premalo.

Po zlomu realsocializma je gotovo tudi na cerkvenem področju veliko več možnosti pa izzivov in potreb pastoralnega delovanja. Ali ste bili pripravljeni na te spremembe?

Po zlomu prejšnjega režima je na cerkvenem področju nastalo več možnosti in protora za versko delovanje, kot sem omenil že pri prejšnjem vprašanju. Spremembe smo si zelo želeli, a nanje nismo bili pripravljeni.

Kako bi kratko orisali versko-

KOPER S STOLNICO

nravno stanje v sedanosti: V čem se še posebej kaže duhovno opustošenje skoraj polstoletne komunistične diktature in v vaši škofiji tudi negativne posledice predvojnega fašizma?

V Sloveniji še vedno precej ljudi hodi ob nedeljah redno k maši. V naši škofiji je 22% nedeljnikov, v ostalih dveh slovenskih škofijah pa še kakšen procent več, vendar pa verni ljudje do zdaj nismo imeli vidnega vpliva v javnem življenju. Skozi 45 let se je govorilo, da je vera zasebna stvar in komaj danes verske vrednote spet dobivajo pravico javnosti in hkrati nasprotovanje. V ljudeh je bilo veliko strahu. Pred nami se je naenkrat pokazal prazen prostor, po katerem smo sicer vsa leta hrepeli, a ga je težko tako hitro presoditi in napolniti. Vsej škodi, ki jo je naredil komunizem, pa je treba za našo škofijo vedeti, da je že poprej tu vladal fašizem, tako da je bila Primorska zadnjih 70 let v totalitarnem režimu, kar ni brez hudih posledic.

V čem je pa čutiti kvarni vpliv zahodnega potrošništva?

Že desetletja uvažamo čez mejo zahodno potrošništvo: modo, ideje, navade, narkomanijo, svobodnjaštvo in še kaj. Zlasti na slovenski obali pa tudi na Goriškem, čeprav tam manj, ima vse to negativne posledice za versko življenje.

Ljubljanska nadškofija je imela svoj t.i. pastoralni občni zbor, nekaj podobnega tudi mariborska. Ali pripravljate tudi v vaši škofiji nekaj podobnega? Kateremu področju boste dali posebej prednost pri prenovi škofije?

Ljubljanska nadškofija je imela pred nekaj leti Pastoralni občni zbor v treh zasedanjih, mariborska škofija Škofijski zbor, naša škofija pa se je pred tremi leti odločila za Škofijsko pastoralno in duhovno prenovo. To naj bi bila nekakšna škofijska sinoda. Premisliti hočemo svoj položaj. Prisluhnili bomo svo-

jemu življenjskemu utripu ter iskali in določili smernice za delo v prihodnosti. Gre za razvoj naše pastoralne miselnosti in za poglobitev verskega življenja, zato je škofijska prenova zamišljena kot proces, ki naj traja več let. Prenova naj bi zajela čim več vernikov, duhovnike, redovnike, redovnice in vse dobro misleče ljudi. Vzbudili naj bi zanimanje za Cerkev tudi pri obrobni in oddaljeni verniki pa tudi pri nevernikih. Na škofijskem zboru naj bi predstavili sledeče teme: duhovniki in redovniki, bogoslovci, katehisti in katehistinje, mladina, karitas, katehumenat, cerkveni pevci, majhne župnije, nedeljniki, starejši, bolniki, zakramenti uvajanja, priprava na zakon, župnijski pastoralni sveti in izobraženci. Morda bo prišla na vrsto še kakšna tema. Za vse to delo, za raziskave in študije ni posebnih ljudi. Duhovniki in laiki so poleg svojih dosedanjih obveznosti vzeli nase še to, kar je zelo hvalevredno.

Doslej ste imeli pastoralne sveče, karitas, skavte, cerkvene zборе, tudi madinske veroučne skupine in morda še kaj? Ali boste vpeljali še drugo gibanje ali organizacije?

S prenovo želimo nagovoriti in na novo usmeriti vse zgoraj našete

dejavnosti, ki so že prisotne v škofiji, biti pa hočemo odprti tudi za različna nova gibanja, ki imajo svoj odmev pri nas in za organizacije. Predlanskim so bili ustanovljeni skavti, letos nastajajo župnijske karitas ter kres-skupnost krščanskega življenja, že več let pa poznamo različne oblike duhovnih vaj. Treba bo misliti na organizacije, ki so primerne in potrebne za polno duhovno rast vsake krajevne Cerkve.

Izjemno pomembno vlogo ima mladinska revija Ognjišče, ki jo v vaši škofiji tako posrečeno ureja naš znanec in prijatelj msgr. Franc Bole in ki jo tudi veliko beremo. Prav tako tudi knjižna izdanja iste založbe. Ali verniki vaše škofije radi jemljejo v roke tudi napr. Družino, Mavrico in druge liste?

V naši župniji so nastale mnoge dobre pobude. Pri nas na Primorskem je začela izhajati Družina, naši duhovniki so imeli po vojni prve ljudske misijone ter pripravili prve katekizme, V Vipavi je bilo ustanovljeno prvo malo semenišče in zelo sem hvaležen msgr. Francu Boletu ter njegovim sodelavcem, da so razumeli znamenja časa ter začeli z redno izdajo mladinskega časopisa Ognjišče, ki ima najvišjo

Buenos Aires, 30. nov. 1991. Škof M. Pirih obišče društvo „Triglav“. Na sliki: Dora Brezavšček, Carlos Pernarčič, Rudolf Živec, Lorenc Rojč, Marjan Bogataj, Fernand Leskovec in župnik Jože Škerbec.

naklado med verskimi časopisi v Sloveniji, preko 100.000 izvodov mesečno. Ta revija ima pomembno poslanstvo med Slovenci doma in po svetu. Verniki naše škofije pa berejo tudi druge verske časopise: Družino, Mavrico, Božje okolje, Prijatelja, Misijonska obzorja in druge. Ko se mudim na pastoralnih obiskih po župnijah, vedno spodbijam verski tisk.

Vašo Srednjo versko šolo - semenišče v Vipavi ste z začetkom zadnjega šolskega leta spremenili v katoliško gimnazijo, ki sprejema tudi dijakinje. Podobno so storili salezijanci v Želimljah. Ali je upati, da se bodo razširile v Sloveniji katoliške šole od vrtcev pa do univerze — seveda postopoma? Državne šole, ki so doslej vcepljale marksizem in ateizem, bodo odslej svetovnonazorsko nevtralne, ker pa bo še naprej učil isti učiteljski kader, bo najbrž poučevanje zelo laicistično.

Po mnogih pripravah in pogovorih sta Srednja verska šola v Vipavi in Želimljem pri Ljubljani postali državno priznani. Odslej je v Vipavi Škofijska gimnazija, kar pomeni, da je ta cerkvena ustanova državno priznana. Od prvih začetkov l. 1952 je šlo skozi njo več sto dijakov. Približno dve tretjini od

teh je izbralo duhovniški poklic. Z letošnjim šolskim letom so se vanjo vpisali dijaki, ki žele postati duhovniki, ti imajo prednost, in dijaki, fantje in dekleta, ki želijo imeti dobro izobrazbo in katoliško vzgojo. Tisti, ki želijo postati duhovniki, so v Malem semenišču, drugi pa hodijo v gimnazijo in se po šoli vračajo domov. Upamo, da bomo po taki poti omogočili fantom pot do duhovniškega poklica, po drugi strani prav od tod dobivali laiške sodelavce, ki jih krajevna Cerkev tako potrebuje.

Cerkveno gimnazijo načrtujejo tudi v Ljubljani.

Ali imate dovolj katoliških izobražencev, še posebej v humanističnih poklicih?

Škofija se zdaleč nima dovolj katoliških izobražencev. Prav ti so bili v prejšnjem režimu posebej izpostavljeni. Nimamo velikih, pravih centrov, kjer bi bivali izobraženci, zlasti humanistično usmerjeni. Trudimo se, da bi izobraženci dobili svoje vidno mesto v škofiji in dali svoj delež pri duhovni prenovi škofije in Cerve na Slovenskem. Po škofijah nastajajo počasi klubi krščanskih izobražencev. Od njih pričakujemo veliko, saj je prav njim Bog dal posebne talente.

V vaši škofiji imate Sveto Goro. Je še zmeraj kraj množičnih romanj in duhovno žarišče? Menim, da ima važno vlogo tudi Mirenski grad s svojimi tečaji, duhovnimi srečanji ipd.

V osmih župnijah, kjer ni stalnega duhovnika, se zbirajo zlasti mladi za duhovne vaje in podobna verska srečanja. Velik pomen ima za nas Mirenski grad. Tu so skoraj vse leto razni tečaji, predavanja, sestanki, srečanja in duhovne vaje. Kot božja pot pa velja Sveta Gora za glavno romarsko središče naše škofije. V letu 1989 smo obhajali 450-letnico svetogorskih prikazovanj. S cerkvenimi sredstvi je bila asfaltirana pot od Prevala na Sveto Goro. V jubilejnem letu so se vrstila romanja iz vseh župnij naše škofije ter skupna romanja iz ljubljanske, mariborske, goriške, tržaške, videmske in celovške škofije.

Sveti Gori so naši glasbeniki posvetili in uglasbili nad 100 pesmi. Moja želja je, da bi verniki iz škofije po župnijah ali dekanijah organizirali vsako leto romanje na Sv. Goro. Zdi se, da se to že uresničuje.

Naj prav Mati božja s Svete Gore dobrohotno spremlja vse dobre pobude za duhovno, moralno in narodno prenovu Slovencev doma in po svetu.

Sveta gora pri Gorici, 682 m.

NEKAJ MISLI O NARODNI SPRAVI

(Nadaljevanje)

Slovenci do sedaj vajeni brati. Na podlagi novo napisane zgodovine bo šele možno potem res v pravi luči izreči tudi sodbo o tistih časih. Tudi bo to bistveno drugačna od tiste, ki jo je naročil komunistični režim in jo je morala sprejemati javnost.

Kdor po vsem tem ne bo hotel sprejeti „nove resnice“, si bo zaprl pot do osebnega notranjega prečiščenja in bo hkrati zaviral pot do narodne sprave. Resnica sicer sama sveti in vabi k priznanju, a to se ne dá izsiliti. Priznanje resnice, tudi ko mi ni všeč ali me celó obsoja, je končno stvar osebne moralne odločitve.

(Konec prihodnjič)

IZ SLOVENIJE

OB MEDNARODNEM PRIZNANJU REPUBLIKE SLOVENIJE

Vatikan je priznal državo Slovenijo 15. januarja in s tem prehitel za 2 dni priznanje ES in številne druge države.

Ljubljanski nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar je 13. januarja v izjavi ob tem priznanju med drugim zapisal: „Hvaležni smo papežu Janezu Pavlu II., ki se je že ob napadu na Slovenijo 27. junija izredno zavzel za spoštovanje človekovih pravic, za mir, svobodo in enakopravnost Slovenije. Moralna avtoriteta sicer majhne vatikanske države je v svetu izredno velika. Prepričani smo, da bo vatikansko mednarodno priznanje samostojne države Slovenije imelo močan vpliv na druge države.“

Ob mednarodnem priznanju samostojne države Slovenije pa je nadškof Šuštar v imenu Slovenske škofovske konference 15. januarja dejal v izjavi med drugim: „Mednarodno priznanje samostojne in suverene države Slovenije je edinstven dogodek v zgodovini slovenskega naroda... S posebno hvaležnostjo se spominjamo vseh v naši sedanosti in preteklosti, ki so ta izjemni trenutek pripravljali s svojim kulturnim, političnim, socialnim, gospodarskim, vzgojnim in verskim delovanjem... Prav tako se zahvaljujemo

Staromodna češplja

VLADIMIR KOS

*Pri nas še zmeraj blede sonce sije.
Na severu — poročajo — kopiči sneg vihar.
Postrani se oziramo v višine —
bo sonce res prezrlo podkupnine
v vetrov šepetih?
Mu bo naših sten papirnih mar?*

*Vendâr še zmeraj blede sonce sije.
In bambus zelení in ptič selivec žvrgoli.
A vedno več vetrov obisk naznanja,
dežjâ oblake v morski vzhod odganja —
in vedno več jih v sončni rezidenci
prenoči.*

*A tam, kjer pot na morski breg zavije,
stoji deželjska češplja; že poganja belkast cvet.
Vetrovi se je pravzaprav bojijo —
izzvana recitira melodijo:
kako je zadovoljna, da je svet
prav takšen svet.*

*In ptič selivec se najraje skriva
med njene veje, ko mu domotožje strune stre.
Morda ga njeno upanje privablja?
Ker upanje je dar, ki usposablja.
Še sonce včasih
se v njen skušeni obraz zazre.*

vsem prijateljem po svetu, našim rojakom in drugim, ki so nas razumeli in podpirali v naših upravičenih prizadevanjih... Pred nami je zelo zahtevna prihodnost. Od nas vseh terja medsebojno spoštovanje, kulturni dialog, odprtost in razumevanje, sloga in pošteno sodelovanje. mednarodno priznana slovenska država bo imela svoj pomen predvsem tedaj, če bo pospeševala ne le svoje gospodarsko in politično uveljavljanje, temveč tudi duhovno blaginjo, kulturni, moralni in verski napredek vseh državljanov...“

V zahvali za priznanje je predsednik predsedstva Milan Kučan povabil papeža Janeza Pavla II., naj obišče Slovenijo.

Za hitro mednarodno priznanje države Slovenije imajo gotovo veliko zaslugo slovenski krščanski demokrati s premierom Peterletom in nadškof Šuštar, saj so bili evropski krščanskodemokratski državniki in cerkveni ljudje prvi, ki so z naklonjenostjo spremljali osamosvajanje Slovenije.

OB NAVEZAVI DIPLOMATSKIH STIKOV

Predsednik Slovenske škofovske konference nadškof Šuštar je 10. februarja objavil izjavo:

V imenu Slovenske škofovske konference z velikim zadovoljstvom pozdravljam sporočilo, da bosta Sveti sedež in republika Slovenija navezala diplomatske stike na ravni apostolskega nuncija v Sloveniji in veleposlaništva v Vatikanu. Sporočilo je bilo objavljeno ravno na slovenski kulturni praznik, na Prešernov dan, 8. februarja 1992. Trdno sem prepričan, da bodo neposredni diplomatski stiki veliko prispevali za mednarodno uveljavitev naše mlade države Slovenije.

„ETIKA IN MEDIJI“ je bil naslov predavanj dr. Dra- ga Ocvirka na letošnjem srečanju slovenskih katoliških časnikarjev v nadškofijskem domu 25. januarja. 36 časnikarjem je v škofijski kapeli najprej maševal nadškof Šuštar in jim spregovoril o geslu meseca verskega tiska „Zvestoba tudi v prihodnje!“ Zvestoba resnici, sebi in svojemu prepričanju, Kristusu in Cerkvi, oznanjevalnemu poslanstvu s pisano in tiskano besedo, duhovnemu izročilu naroda, zvestoba tudi v iskanju ljudi, ki bodo za katoliško medijsko poslanstvo dovolj sposobni, dovolj izobraženi in duhovno globoki.

NA „PASTORALNEM PLENUMU“ POMURSKIH DUHOVNIKOV je 5. februarja p. Štefan Balažič opisal stanje na njihovem dušnopastirskem področju: Bog je izrinjen iz vsakdanjega življenja, osebno in družinsko molitev je zamenjal v veliki meri glas radia, kaset in televizije, izginila je zavest, da nas je Bog priklical v življenje in nas ljubi, da je gospodar rojstva in smrti; kristjani da, toda le za uro nedeljske maše in nič več; šteje le tisto, kar se stehta, kar gre v denar; kultura medsebojnih odnosov, pogovorov, ramišljanj je pritlehna; veliko gnojnice priteče iz človekove notranjosti, z njo pa se poliva bližnji, Bog, Cerkev in vse duhovne vrednote; letno si dajo slovenske matere pobiti 15.000 nerojenih otrok, letno si blizu 700 Slovencev vzame življenje, mnoge ubija alkoholizem, ceste in druge nesreče, vidci napovedujejo, da bo leta 2200 Slovencev le še za dobro poseljeno Ljubljano.

Ob srebrnem jubileju BLAGOSLOVITVE

SLOVENSKE HIŠE
v Buenos Airesu

ALOJZIJ STARC

Slovenska hiša, ti središče vseh slovenskih domov, šola naša, naše ognjišče, gledališče in svetišče, fara in domači krov — Bog naj da ti blagoslov! Blagoslov naj Bog ti dá: tu je Slovenija doma!

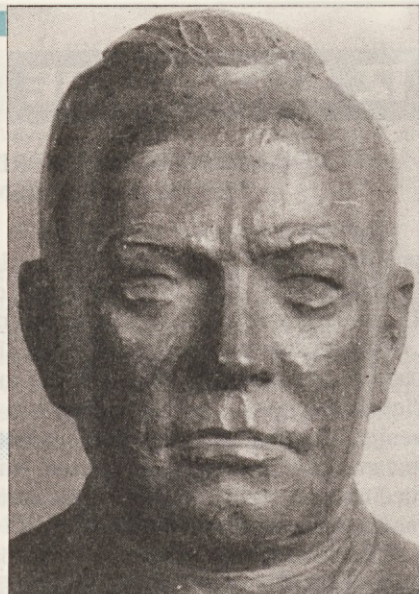
Tako je ob blagoslovitvi Slovenske hiše v Buenos Airesu, 7. maja 1967, zapisal dr. Tine Debeljak. S tem je poudaril, da so v Slovenski hiši cerkev in šola, sedeži naših osrednjih ustanov in organizacij, tako Dušnopastirska pisarna,

pisarna Zedinjene Slovenije, ki v medorganizacijskem svetu povezuje vse naše Domove, pisarna tednika Svobodna Slovenija, pisarna Slovenske kulturne akcije in še in še...

Akcija za Slovensko hišo na ulici Ramón L. Falcón 4158 v argentinski prestolnici ima tri obdobja: Prvo - čas zamisli in odločitve; drugo - čas preselitve in želja dogradnje; tretje - čas gradnje in dograditve...

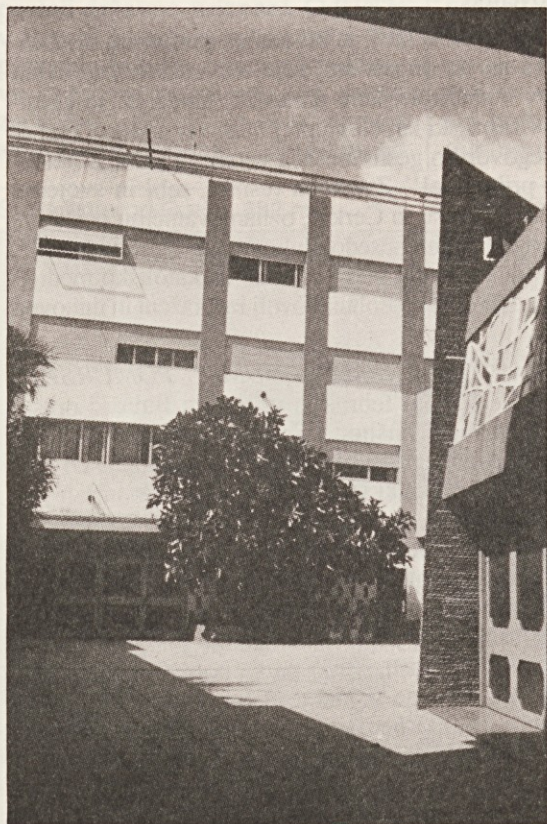
ČAS ZAMISLI IN ODLOČITVE

Misel do skupnih lastnih prostorov je dolga leta tlela med nami. Z njo so se ukvarjali ti in oni, zlasti še naše osrednje društvo Zedinjena Slovenija, ki se je takrat imenovalo Društvo Slovencev. V strahu, da ne bo prepozno, in v skrbi za našo versko, narodno in kulturno ohranitev in rast je vso zadevo vzel v roke msgr. Anton Orehar, delegat za Slovensko dušno pastirstvo v Argentini. Po razgovorih z odborom Društva Slovencev, s predstavniki naših ustanov, organizacij in z duhovniki ter po obljubi za sodelovanje Zveze katoliških moč na njihovem letnem zborovanju v Escobarju leta 1954 je zamisel predložil slovenskim dušnim pastirjem. Ti

so zamisel v celoti sprejeli in skupno naslovili na slovenske rojake povabilo, ki se glasi: „Nad šest let je imela slovenska skupnost v Buenos Airesu in njega bližini in daljnji okolici svoje zatočišče v prostorih svete Julije na Víctor Martínez 50. Zadnje čase pa smo spoznali željo, da izpraznimo prostore. Zato smo morali začeti misliti na osamosvojitve. Priti moramo do prostorov, ki bodo na razpolago slovenski skupnosti in ki bodo ostali v slovenskih rokah. Zato smo se slovenski dušni pastirji po posvetovanju z mnogimi slovenskimi rojaki odločili, da začnemo z akcijo za nakup Slovenske hiše, ki naj bi bilo naše versko, kulturno in prosvetno središče in kjer naj bi imeli zatočišče vsi, ki jim je mar verska in narodna bodočnost slovenske skupine v Argetnini. Začenjamo to akcijo slovenski dušni pastirji zato, da bo mogoče pri njej sodelovati vsakemu Slovincu, ki krščansko misli, ne glede na to, kateremu društvu pripada... Cvetna nedelja 1954.“

Razglas o akciji za Slovensko hišo je bil veselo sprejet. Pričela se je nabiralna akcija. Na praznik slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda, 5. julija 1954, je msgr. Orehar podpisal kupno pogodbo za Ramón L. Falcón 4158 v Buenos Airesu, ki se od tedaj imenuje Slovenska hiša.

Takoj po prepisu, ko je bila akcija za poravnavo dolga že v polnem teku, je arhitekt Viktor Sulčič izdelal načrt, ki je predvideval kapelo, dvorano, prostore za organizacije, urade in uprave listov, klubske prostore in kuhinjo.

Prišla pa je nova, nepremagljiva ovira. Nemudoma je bilo treba zapustiti prostore na Víctor Martínez 50 v Buenos Airesu. Znašli smo se pred novim vprašanjem: kam z dušnopastirsko pisarno, s pisarno Društva Slovencev, s pisarno Svobodne Slovenije ter z vsemi organizacijami, ki so tu imele svoje središče.

ČAS SELITVE IN ŽELJA DO ZGRADBE

Msgr. A. Orehar je menil, naj bi se vse, kar je bilo na Víctor Martínez 50, selilo na Ramón L. Falcón 4158. Misel je bila z veseljem sprejeta. Vse prizadete ustanove in organizacije so se oddahnile. Velika skrb je bila trenutno mimo. Takoj pa je nastalo novo vprašanje: Kam v Slovensko hišo? Hiša je res imela deset sob, a vse so bile zasedene po najemnikih Slovencih. Ni ostalo drugega, kot da na praznem prostoru postavimo zasilno stavbo.

Leseno stavbo so pričeli graditi 9. julija 1956. Na vigilijo Marijinega vnebovzetja, 14. avgusta 1956, je po osmih letih in pol prenehal „slovenski“ Víctor Martínez 50 in začel živeti slovenski Ramón L. Falcón 4158. V novih prostorih so dobile streho vse ustanove. Nova pridobitev pa je bila kapela, lesena sicer, a od tedaj neločljivo povezana s Slovensko hišo.

Blagoslovitev protora na Ramón L. Falconu 4158 in začasnih prostorov s kapelo je opravil ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman 25. novembra 1956.

ČAS GRADNJE IN DOGRADITVE

Takoj po blagoslovitvi smo z akcijo nadaljevali. Nastale pa so nove težave. Msgr. Orehar je vse rojake povabil, naj z mesecem julijem 1960 začnemo s pobožnostjo devetih prvih petkov na čast pres-

vetemu Srcu Jezusovemu „za obilen blagoslov našemu podjetju“. Prošnje niso bile zaman. V maju leta 1962 je prineslo Oznaniło veselo novico: „Vsej slovenski skupnosti v Argentini sporočamo, da je po dolgotrajnem postopku vse urejeno za gradnjo...“ V nedeljo, 8. julija leta 1962, je msgr. Orehar blagoslovil prostor, kjer naj bi zrastle nova stavba. Načrte in gradbena dela je vodil arh. Marijan Eiletz. V manj kot petih letih je zrastle trinadstropna stavba. V pritličju je veža z barom in pritliklinami. Iz veže je vhod naravnost v veliko dvorano in v prostore pod odrom, kjer je bila začasna kapela; po stopnicah iz veže pa je dostop tudi na balkon in v prvo nadstropje, kjer so gostinski prostori: predobednica, velika obednica, kuhinja in shramba s pritliklinami ter mala obednica. V drugem nadstropju je pet sob, v tretjem pa še tri, mala dvorana in pritikline. Nad tretjim nadstropjem sta še dve sobi.

Dne 7. maja 1967 je msgr. Orehar ob veliki udeležbi blagoslovil Slovensko hišo, botrovali so predsedniki Slovenskih domov v Argentini in predsednik osrednjega društva Zedinjena Slovenija. Na praznik Kristusa Kralja, 21. novembra 1971, je bil začetek druge etape: gradnje cerkve Marije Pomagaj in šolskih prostorov. O božiču 1971 je msgr. Orehar blagoslovil temeljni kamen nove gradnje, ki je bila v dobrih dveh letih uresničena. Slovesna blagoslovitev je bila 26. maja 1974.

Gradnjo je vodil arh. Marijan Eiletz. Njegovi sodelavci so bili inž. Milan Ecker in arh. Jure Vombergar ter Franc Bidovec in Jernej Štefe in seveda odbor, ki ga je vodil msgr. Orehar. Inž. Ecker je izdelal statični račun, arh. Vombergar pa je sodeloval pri različnih etapah cerkvene notranje opreme, pri izdelavi grbov slovenskih krajev v veži pred cerkvijo, pri mozaike sv. Cirila in Metoda. Od likovnih umetnikov so sodelovali akad. slikarka Bara Remec in slikar Ivan Bukovec, Marjan Koritnik in Tone Kržišnik. Spomenik padlim junakom, ki je bil odkrit 27. junija 1956, je delo kiparja Franceta Ahčina.

Msgr. Oreharju je ves čas gradnje stal ob strani odbor. Med rajnimi sodelavci naj omenimo dr. Alojzija Voršiča, inž. Albina Mozetiča, prof. Ivana Prijatelja, Valentina Markeža, Jožeta Mavriča, Jožeta Mehleta, prof. Pavla Verbica, Ivana Goriška, Ivana Lužovca, Aleksandra Majhna, Albina Magistra...

V cerkvi Marije Pomagaj je našel svoj zadnji dom msgr. Anton Orehar, graditelj Slovenske hiše in duhovni graditelj slovenskega verskega občestva v Argentini. Njegov kip ob vhodu v Slovensko hišo, delo Franceta Ahčina, in kip škofa Gregorija Rožmana v veži pred veliko dvorano, delo Franceta Goršeta, pa nas kliče k zvestobi Bogu, Cerкви in slovenskemu narodu.

Pogled na vsakdanjost

(Prosto po: kardinal Antonio Quarracino, Notas sobre realidad)

MARKO KREMŽAR

TRAJNOST ZAKONSKE ZVEZE

Čeprav je svetna zakonodaja sprejela mnenje, da je zakonska zveza med možem in ženo lahko ločljiva, to za katoličana ne drži. Za nas ostaja nauk o neločljivosti veljavno sklenjenega zakona nespremenjen.

Papež Janez Pavel II, jasno uči, da je „pričevanje o zakonski neločljivosti in zvestobi eno od najnujnejših in potrebnih pričevanj, ki jih mladi krščanski zakonci lahko dajejo pred sodobnim svetom.“

V predzakonski pripravi je važno, da zaročenca sprejmeta neločljivost zakramenta svetega zakona, se ne pustita begati javne-

mu mnenju in ne zavajati v mislih in volji predstavam o morebitni ločitvi. Zavest, da je zakon sklenjen za vedno, mora biti prisotna v obeh. Misel na ločitev bi pomenila, da sta lagala drug drugemu pred Bogom in pred lastno vestjo.

V primeru, da duhovnik ne bi imel moralne gotovosti, da v zaročencih ni prisotna misel o morebitni ločitvi, ne bi smel posvetiti zakonske zveze. Duhovnik pa, ki bi sodeloval pri ponovni poroki ločencev, izgubi pravico opravljati duhovsko službo.

Če pa se kristjan loči in ponovno poroči, ostaja sicer ud cerkvenega občestva, a ne more prejemati zakramenta svete Evharistije, ker živi v grešnem stanju. Takim priporoča okrožnica „Familiaris consortio“, naj hodijo redno k daritvi svete maše, naj poslušajo božjo besedo in delajo dobra dela, naj vzgajajo krščansko svoje otroke, naj se pokoré in na ta način vsak dan sproti prosijo božjega usmiljenja. Kot udje Cerkve naj z vztrajno in gorečo molitvijo pomagajo sebi in drugim pri izpopolnjevanju krščanskih dolžnosti in kreposti.

Kristjan naj bi gledal na ustanovo zakonske zveze z razumevanjem, obzirnostjo in zdravim realizmom, to je z ljubeznijo, ne da bi bil pri tem zato kaj manj zahteven. Čeprav bi zato lahko kdo očital duhovnikom in vernikom trdosrčnost, naj vztrajajo,

kajti končno bo svet spoznal, da je Cerkev varuhinja družine, ki je osnovna celica družbe.

Zato prosimo Marijo, Mater božjo, naj pomaga vsem družinam, da bodo živele v ljubezni in zvestobi, kljub življenjskim težavam in skvarjenosti sveta, ki jih obdaja. Prosimo pa tudi, da bi zaročenci sklepali zakon pri polni zavesti odgovornosti svojega dejanja in s trdnim namenom, da bodo svojo obljubo držali do smrti.

*Zmeda se spočne v mislih —
kot zmota,
se krepí v čustvih —
kot neurejena strast,
se razvija in širi z besedo —
ter izbruhne v dejanjih.*

*

*Nestvarne zamisli bodo imele realne,
konkretné učinke,
kakor hitro jih imamo za uresničljive.
Seveda pa bodo njih posledice
kvarne
ter različne od pričakovanih.*

*

*Misel in čustvo sta pred dejanjem.
Kdor hoče razumeti dejanja bližnjih,
se mora prej dokopati
do njih misljenja in čutenja.*

*

*Najbolj vsakdanja misel
utegne postati presenetljivo močna,
če jo dovolj poglobimo.
Najgloblje resnice poplitve,
kadar jih ponavljamo iz dneva v dan
samogibno in brez spoštovanja.*

*

*Spoznati napako
je korak v pravo smer.*

*Iskati grešnega kozla
je korak v stran.*

*Napako pozabiti
je korak nazaj.*

*Priznati in popraviti napako
je korak do uspeha.*

(Iz RAZMIŠLJANJA OB ZMEDI,
Marko Kremžar)

V soboto 30. nov. 1991 sta se v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi poročila MARJANA BURJA in TONI ŽITNIK. Iskrene čestitke!

Evangelizacija v družini

Za krščansko življenje v družini je najbolj pomembno osebno pričevanje staršev

METOD PIRIH

Krščanski Bog ni samotar, saj živi v skupnosti treh božjih oseb. V njegovi naravi je, da spoznava, da ljubi, da se daruje in sprejema. Sveta Trojica mora biti vzor življenja vsakemu kristjanu in prav posebej vsaki krščanski družini.

Družina je osnovna celica človeške družbe. Če so celice zdrave, je zdrav celoten organizem. Tako je tudi v družino. Iz družine izhajajo novi rodovi. Čeprav družina ni edino vzgojno okolje, pa je gotovo res, da na človekovo osebnost odločilno vpliva prav družina z odnosi, ki vladajo med starši in otroci ter med otroci samimi. Posebno verska vzgoja je v sodobni družbi odločilno odvisna od družine. Veliko bolj kakor od verouka v župniji ali v šoli je od verskega življenja v družini odvisno, ali bo mlad človek veren ali ne. Če družba podpira družino in ji nudi vso možno pomoč, s tem zagotavlja svojo zdravo prihodnost. Naloga Cerkve je, da z božjo besedo, ki je vedno živa in silovita (prim. Hebr 4, 12), ter z drugimi dosegljivimi sredstvi, kaže pot in nudi pomoč za uresničitev tiste podobe družine, kakor jo je zasnoval Bog, njen ustanovitelj.

Danes se opaža utrujenost in šibkost krščanskega izročila tudi glede družine. Na Zahodu zaradi potrošniškega duha, na Vzhodu pa zaradi dolgoletnega preganjanja. Propad totalitarnih režimov na Vzhodu prinaša Cerkvi novo upanje in tudi nove izzive. Upanje, da bodo verni ljudje, prečiščeni v trpljenju in drugih preizkušnjah, v novo nastalih državah prinesli narodom novega zagona na duhovnem področju. Potrebno bo dolgotrajno prizadevanje, da se bodo zacelile rane, ki so nastale v času komuniz-

ma, zato mora Cerkve zastaviti dolgoročno nalogo nove evangelizacije. Pri tem se moramo zavedati, da bo prenova trajala vsaj toliko časa, kot je trajalo načrtno rušenje vsega, kar je bilo verskega in cerkvenega in še prav posebej družine. Graditi je namreč veliko težje kot podirati.

Upanje nam vzbujajo mnogi posamezniki, različna občestva ter gibanja, ki se zavedajo, da je prihodnost v novi evangelizaciji. Smo pred izzivi, kako ponovno evangelizirati ljudi, ki so se oddaljili od vere in Boga, ki so prejeli samo zakramente, v življenju pa se to ne pozna, a začeti je treba pri osnovni celici, pri domači Cerkvi, to je pri družini.

Za krščansko življenje v družini je najbolj pomembno osebno pričevanje staršev in drugih vzgojiteljev mladega rodu. Evangelizacija družine bo uspešna le ob osebni spreobrnitvi vseh njenih članov. Na otroke in mlade naredi posebno globok vtis, ko vidijo, da njihovi starši molijo in da jih tako v dobrem kot v hudem, v medsebojnih stikih ali v odnosu do lastnih otrok kakor tudi pri srečevanju z znanci in prijatelji in pri delu vodi in usmerja njihova živa vera. Mnoge družine iz lastne izkušnje vedo, kaj pomeni, če so oče in mati drug z drugim in s svojimi otroki pogovarjata tudi o verskih rečeh. Prav družina je tisti prostor povezovanja vere in življenja z dejstvi, s katerimi se mladi srečujejo v

vsakdanjem življenju, pri bogoslužju ali pri verouku. To je najboljši način, kako danes premagati versko neznanje, brezbržnost, ki se vse bolj širi, in kako najti pot do nove evangelizacije.

Krščanske družine praznujejo nedelje in praznike. Ni dovolj samo, da hodimo k maši, ampak da pri Kristusovi in naši daritvi tudi dejansko sodelujemo v različnih službah.

Različni časi v cerkvenem letu ter običaji, ki so po našem izročilu povezani z bogoslužnim praznovanjem, lahko tudi veliko prispevajo za poglobljanje vere v družinah.

Krščansko življenje v družini mora podpirati župnija. Tako lahko sodelovanje pri službi ministrantov, v mladinskih in molitvenih skupinah, v karitativnem delu, pri različnih cerkvenih zbiorih in organizacijah veliko pripomore, da se zlasti mladi ljudje v Cerkvi počutijo domače in se s Cerkvijo zrastejo v zavesti, da smo Cerkve mi vsi.

Krščanska miselnost bo prekvalila našo celotno družbo le, če se bo vera utrdila, spet naselila in poglobila v naših družinah.

V soboto 16. nov sta se v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši poročila LENČKA OBLAK in MATJAZ RAVNIK. Iskrene čestitke!

POGREBI SPET IZ PLEČNIKOVIH ŽAL V LJUBLJANI

Z 10. februarjem 1992 so se v Ljubljani spet začeli pogrebi iz obnovljenih Plečnikovih kapelic na Žalah. Komunistični režim je dal postaviti nove poslovilne vežice, uporabo Plečnikovih pa prepovedal. Te so propadale. Sedaj so jih obnovili po nekdanjih načrtih in jih spet začeli uporabljati.

HRVAŠKI SABOR REHABILITIRAL STEPINCA

14. februarja je hrvaški sabor obsodil politični proces proti kardinalu Stepincu. Obsodil je tudi

IZ SLOVENIJE

politične procese proti številnim po nedožnem obsojenim duhovnikom, redovnikom in redovnicam. Akademik Mihanovič je ob tej priložnosti v deklaraciji zapisal: „Med tisoči in tisoči hrvaških ljudi, ki so s svojim življenjem in delovanjem pogumno pričevali o večnih prizadevanjih hrvaškega naroda, hrvaški sabor posebej poudarja in izraža hvaležnost kardinalu dr. Stepincu, ki je bil po krivici obsojen, s čimer je bila prizadejana krivica in žalitev hrvaškemu narodu. V montiranem političnem procesu je bil obsojen, ker ni hotel ločiti Cerkve na Hrva-

škem od Rima in Vatikana. Daljni namen tega komunističnega načrta je bil uničiti Cerkev kot večnega čuvarja in zavetnika ohranitve istovetnosti in svobode hrvaškega naroda. Obsojen je bil zato, ker se je dvignil tudi proti nasilju in zločinom komunistične oblasti...”

Ob tem se lahko vprašamo, kdaj bo slovenska skupščina po hrvaškem zgledu obsodila vse povojne montirane procese proti po nedolžnem obsojenim Slovincem ter oprala čast po krivici obdolženih in sojenih duhovnikov, redovnikov in redovnic s škofom Rožmanom na čelu.

Vrednostni račun

Fant je prišel z župnišče, da se z duhovnikom pogovori o nameravani poroki. Hotel je obenem tudi njegovo zatrdilo, da je pravilno izbral. Končno gre za celo življenje, ne le za nekaj let, ki hitro minejo in je vsega konec.

„Le povej, sin, kaj ti leži na srcu!“ je duhovnik fanta ljubeznivo uvedel v razgovor. „Ženil se boš torej. Velik korak, velik korak... Toda ali si zares prepričan, da si izbral pravo življenjsko družico in dobro mater svojih bodočih otrok?“

„Upam, da sem, Father,“ je odvrnil fant, medtem ko ga je duhovnik s prijazno gesto povabil v govorilnico. Tam sta sedla k mizici in nadaljevala pogovor.

„No, pa mi povej, kakšne dokaze imaš, da si izbral dobro nevesto,“ se je namuznil duhovnik, vzel v roke svinčnik ter list papirja in čakal.

„Bogata ravno ni...“ je začel fant po kratkem molku in skoraj v zadregi.

In župnik je zapisal na list veliko ničlo.

„... a klavir zna lepo igrati, tudi težke skladbe,“ je nadaljeval ženin v upanju, da bo to v prid bodoči ženki.

Toda ob tem je na papirju prvi ničli sledila neizprosno druga.

„Pa tudi slikati zna izredno dobro. Zares je velik talent.“

Duhovnik je molče dodal papirju tretjo ničlo.

„Veste, tudi akademsko izobrazbo ima. Ta mesec bo končala univerzo...“ so se fantu kar zasvetile oči, da se je

tudi na to spomnil.

Toda nič ni pomagalo: ob tretji ničli se je na papirju že pojavila — četrta.

Kam neki to pelje, je razmišljal fant in skoraj ni vedel več, česa bi se še spomnil.

„Mora biti zelo dobre rodovine. Vsi njeni sorodniki, kar sem jih doslej srečal, so tako prijazni ljudje,“ je povedal fant.

Duhovnik ni niti dvignil oči od papirja med njegovim pripovedovanjem. Zopet je zapisal veliko ničlo. Že peto — je šlo po fantovi glavi.

„In tudi zelo lepo dekle je, Father. Ko jo bom pripeljal, se boste o tem lahko sami prepričali.“

Toda fantova opomba je bila vredna — šeste ničle.

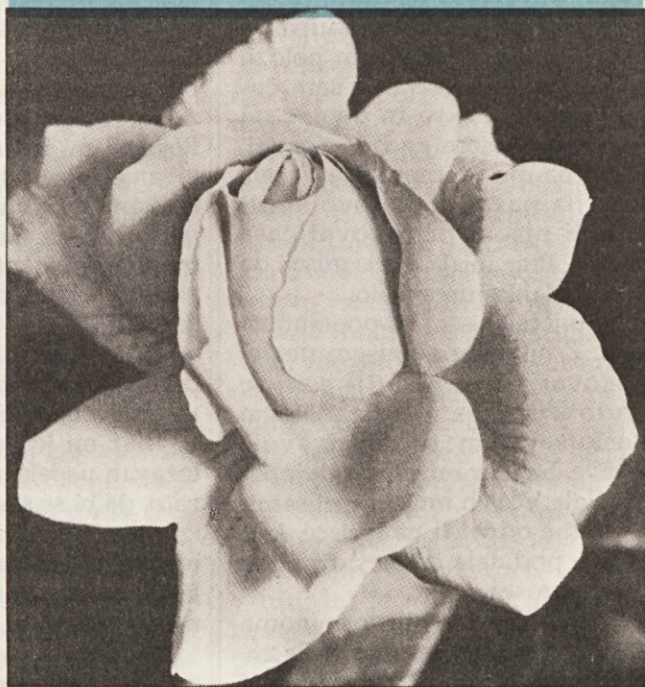
„A kar mi je na dekletu najbolj všeč, je to, da je zelo verno dekle, ki redno hodi v cerkev, prejema zakramente in rada moli...“ je končno žarečih oči povedal ženin. Le kako to, da se ni spomnil in tega že prej povedal! To priznanje pa vendar ne bo vredno ničle...

Zares ne. Duhovnik ga je pogledal z vidnim olajšanjem in njegovi izjavi dobrohotno pokimal. Nato je pred šestimi ničlami na papirju napisal številko eno. Iz beline lista je zasijalo čudovito število: 1.000.000.

„Poglej, sin, ravno milijon je vredna tvoja izbranka! Le poroči jo — ne bo ti žal!...“ je duhovnik zaključil razgovor s fantom.

Ne reci nikoli

o svojem branju: nisem več otrok
 o svojih starših: so nazadnjaški
 o svoji zabavi: človek živi samo enkrat
 o svoji prihodnosti: bom že imel srečo
 o drugih: naj si pomagajo sami
 o svojih napakah: sem pač takšen
 o svojih dolžnostih: te pridejo jutri na vrsto
 o svojih stvareh: zanje skrbi kdo drug
 o svojem neuspehu: imam vedno „smolo“
 o dobrih mislih: jih ni
 o ljubimkanju: pri tem ni nič slabega
 o navdušenju: zame ne pride več v poštev
 o svojem nasprotniku: kakšen bedak
 o svojih bojazljivostih: drugi tudi tako delajo
 o dejavnem sodelovanju: samo ne drugih vznemirjati
 o smrti: ne mislimo na to
 Takšne besede ubijajo dušo, mladost, prizadevanje in ljubezen.

Odpusti mi, Nataša!

SERGEJ KURDAKOV

Vsak dan sem bil bolj krepak in pričental sem delati načrte. Potem pa sem, brez vsakega opozorila, ravno takrat, ko je moje upanje stalno naraščalo, zvedel novico, ob kateri sem postal zmeden, prestrašen in osupel: mogoče me bodo izročili Rusom.

Naslednjega dne me je posebno letalo poneslo v Vancouver, kjer sem moral v glavni zapor. Moje sanje o svobodi, o novem življenju, o nečem, v kar bi lahko resnično veroval, so bile v nevarnosti, da se razblinijo v milijon koščkov brez vsakega upanja. Kako? Zakaj?

Ne morem opisati svojega duševnega stanja v vancouversem zaporu. Bil sem v tuji deželi, kateri sem popolnoma zaupal in vanjo veroval, sedaj pa se mi je zdelo, da se je obrnila proti meni. Namesto toplih kalifornijskih voda sem izbral nevihtni, ledenomrzli Pacifik, ker sem zaupal tej deželi. V njene roke sem položil svoje življenje. Izkusil sem čudovito nego, skrb in pomoč od vsakega, ki sem ga bil spoznal. Sedaj pa me bo morda ta dežela izročila nazaj! V gotovo smrt! Nikoli nisem pričakoval česa takega. Pregarjala me je misel, da bi se to lahko uresničilo.

V tuji celici sem bil popolnoma sam. Z nikomer se nisem mogel pogovarjati in počutil sem se kruto izdanega in prizadetega. Poskušal sem pozabiti svoje težave. Stražar mi je postal dober prijatelj. Včasih mi je odprl samico in me odpeljal na igrišče, kjer sva si podajala žogo, da bi se malo sprostil.

Ker še nisem bil popolnoma zdrav, sem imel še nekaj bolečin, vendar to ni bilo nič v primerjavi

s tistimi, ki so mi mučile duha. Moral bi se s kom pogovarjati. V svojem obupu sem hotel moliti. Pokleknil sem, tako kot sem videl, da to store verniki. Mislil sem, da mi bo to mogoče pomagalo, a nisem znal nobene molitve. Bil sem v zadregi. V mojem srcu pa je bilo toliko problemov, da sem se pričel pogovarjati z Bogom. To je bilo vse, kar sem znal. Ne vem, če me je slišal, vem le to, da sem se nekaj časa počutil bolje.

Odvetnik, ki mi ga je določilo sodišče, je bil prijazen mož in sposoben strokovnjak, ki je storil vse, da bi mi pomagal. Z velikim zanimanjem je prevzel moj primer in si zelo prizadeval za moje dobro, kar bom vedno zelo cenil. Vprašal sem ga, zakaj bi me poslali nazaj? Povedal mi je, da ima Kanada zelo močne trgovske zveze z Rusijo, prodaja ji velike količine pšenice v milijonih dolarjev, zaradi česar mora imeti z Rusijo dobre odnose. Ruski predstavniki so jasno izrazili zahtevo, da me hočejo dobiti. Pojasnil mi je tudi, kako bi moje bivanje tukaj lahko ogrozilo rusko-kanadske stike. Povrh vsega pa je čez en mesec Kosigin nameraval obiskati Kanado in kanadska vlada se mu ni morala zameriti.

V samotni celici sem premišljeval: *Z menoj je konec, če me bodo izročili.*

Mar mi je po mnogih hudih težavah uspelo najti novi dom le zato, da bi se soočil z nevarnostjo izročitve? V obupu sem se tisto noč zopet poskušal pogovarjati z Bogom. Končno sem zdrsnil v nemiren spanec.

Naslednjih nekaj dni je bilo zame polnih strahov in negoto-

vosti. Vsi bližajoči se koraki po jetniških hodnikih bi lahko bili stražarji, ki prihajajo pome. V pristanišču so bile ruske ladje. Tako preprosto bi me lahko v nekaj minutah izročili. Moja duša je bila izmučena in preplašena. Če bi padel Rusom v roke, bi se usode Kudirke, katerega so ob izročitvi pretepli in obrcali, zazdela milostna v primerjavi z mojo. V teh osamljenih dnevih in nočeh, polnih strahov, sem se velikokrat kleče pogovarjal z Bogom.

Neke noči zaradi skrbi nisem mogel zaspati. Ob dveh zjutraj sem ugasnil luč in buden ležal v temni samici. Približno ob pol treh sem nenadoma zaslišal moške glasove, ki so ob zvoku korakov prihajali vse bližje po hodniku. Pred vrati so se ustavili. Začelo se je.

Zaskrtal je ključ in vrata moje celice so se odprla. Posvetila je luč in zagledal sem nekaj mož v civilu. „Pojdi z nami,“ je rekel eden. „Vzemi vse svoje stvari. Peljali te bomo na kratek ogled mesta.“

Ogled mesta ob pol dveh zjutraj. Ne, takoj sem mislil, da se pripravlja nekaj nenavadnega. Odpeljali so me skozi zadnja jetniška vrata do neoznačenega policijskega avtomobilskega avtomovila. V njem so bili policaji v civilu. Šofer nas je odpeljal v temi. Luči na ulicah so bile celo ob pol treh ponoči prižgane in lahko sem videl, kako veliko in lepo mesto je Vancouver. Bilo je to prvo veliko mesto v svobodnem svetu, ki sem ga videl. Naglo smo se vozili po stranskih cestah in ozkih ulicah. Včasih je šofer nenadoma obrnil avto v nasprotno smer in zapeljal v nerazsvetljene stranske vijugaste ulice, ostro presekal stranske ceste, po katerih je odmevalo ječanje naših zavor na ostrih ovinkih.

Skoraj dve uri je trajal ta „ogled“ mesta. Ob pol petih zjutraj je šofer končno ustavil avto pred neko kavarno, ki je bila odprta vso noč, in šel telefonirat. Ko se je vrnil, je dejal: „V redu, vse je pri-

pravljeno. Pojdimo!" Ponovno smo se odpeljali. Šli smo proti letališču, zapeljali na vzletno stezo in se ustavili pred velikim letalom, ki nas je že čakalo. Zlezli smo vanj. Notri je bilo nekaj ljudi in policisti iz mojega spremstva.

V zori novega dne smo poleteli prek Kanade in pristali v Montrealu. Hitro so me odvedli do neoznačenega policijskega avtomobila in me posadili med dva policista. Nato smo se odpeljali v Quebec, kjer so me spravili v ječo na otoku sredi reke Saint Lawrence. Zaklenili so me v samico. Takrat še nisem vedel, da bo čez nekaj dni zaplula navzgor po reki Saint Lawrence sovjetska čezmorska ladja Aleksander Puškin in se zasedla v otoku, ki je bil kakih sto metrov oddaljen od kraja, kjer sem bil zaprt.

Moja skrivnostna pot iz Vancouvra in polet sem sta mi v mislih odzvanjala kot očitna, skrbna priprava za izročitev na sovjetsko ladjo v naslednjih nekaj dneh. O mojem primeru se je v britanski Kolumbiji na široko pisalo in mnogi ljudje so se z menoj spoprijateljili in se zanimali zame. Mislim sem, da so me iz tega razloga odpeljali od tam in me nameravajo izročiti na čisto drugem koncu Kanade, kjer nisem tako znan. Po mojem sta bila samo dva vzroka za veliko skrivnostno vožnjo o Vancouvru sredi noči in za poseben polet prek Kanade: ali da me zaščitijo pred neznanimi sovražniki, ali pa, kar je bilo bolj verjetno, da me tiho in ne da bi vzbujali pozornost, izroče Rusom. Nisem dosti dvomil o tem, da je slednja možnost bližja resnici.

Toda v zahodni Kanadi so se nekateri moji novi prijatelji močno trudili, da bi mi pomagali. Nekdo, za katerega mi ni nikoli uspelo zvedeti, kdo je bil, je telefoniral Patu Burnsu, voditelju priljubljene radijske oddaje v Vancouvru, in ga obvestil, da so me prejšnjo noč skrivaj odpeljali iz Vancouvra. Gospod Burns je po radiu povedal mojo zgodbo in se

pričel zanimati za moj primer. Takoj je začel ukrepati, saj se je bal, da me lahko vsak trenutek izročijo. Medtem ko je bila oddaja v živo na programu, je telefoniral v Ottawa in govoril s članom parlamenta, ki je bil predstavnik Vancouvra.

Povedal mu je, kaj se je zgodilo. Član parlamenta je zahteval pojasnilo od predsednika

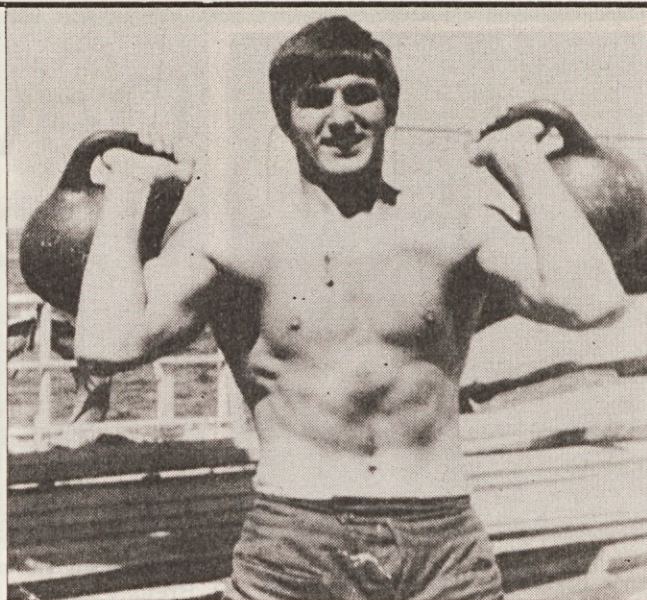
vlade, Pierra Trudeauja, ali me kanadske vlada res namerava izročiti Rusom. Gospod Winch je zahteval javni odgovor predsednika vlade. Navzoči časniki so takoj poročali o incidentu.

Ker je javnost zvedela za moj žalostni položaj, me vlada ni mogla izročiti in nevarnost je bila mimo. Nikoli nisem zvedel, v kako velikih težavah sem se dejansko znašel in ali bi me oziroma ali me sploh ne bi izročili. Vendar se je vsaj meni samemu zdelo, da je bila nevarnost zelo blizu.

Medtem ko se je vse to dogajalo, sem živčno hodil po svoji celici, molil in čakal. Nisem vedel, da so moje nenavadne molitve k Bogu, o katerem nisem bil prepričan, ali me sploh sliši, bile uslišane.

In ko so mi končno povedali: „Lahko ostaneš v Kanadi,“ sem bil najbolj svoboden človek na svetu, čeprav sem bil še vedno v ječi. Vendar nisem pozabil na molitve in na zahvalo Bogu, da je uslišal moje molitve, čeprav sem bil v svojem življenju tako zloben do njega in do njegovih otrok.

V kanadskih ječah sem ostal še nekaj tednov, medtem pa so mi pripravljali dokumente in preverjali mojo zgodbo. Toda jaz sem

Na krovu ladje Elagin, nedaleč od kanadske obale, se je Sergej lotil strogih vaj, da bi si nabral moči za beg.

vedel, da me ne bodo izročili, in bilo je čudovito. Igral sem na kitaro in pel. Pisal sem pesmi in dobival iz vse Kanade pisma ljudi, ki so brali mojo zgodbo. Imel sem prijatelje, ki so me obiskovali. Sam pa sem bil zelo hvaležen kanadski vladi, da se je vse tako dobro izteklo. Vedno bom cenil to izkazano dobroto.

Prihajali pa so tudi drugi, ki niso bili tako dobrodošli. Nekega dne je prišel k meni namestnik sekretarja na ruski ambasadi. Z menoj se je pogovarjal vpricho kanadskega predstavnika oblasti in mi rekel: „Vemo, da si mlad in da si zagrešil napako. Če boš prišel nazaj, ti bomo odpustili in pozabili na vso zadevo. Dali ti bomo enak položaj, kot si ga imel prej, in vse bo tako kot nekoč.“

Rekel sem mu, da česa takega ne bi mogel storiti. Potem mi je izročil pismo Olge, mojega nekdanjega dekleta iz Rusije. V njem me je rotila, naj se vrnem k njej in da mi bo vse oproščeno — pisala je dobesedno tako, kot mi je govoril uradnik z ambasade.

Ko sem ponovil, da se nočem vrniti, mi je rekel: „Kurdakov, nekega dne boš prišel k nam in prosjačil, naj ti dovolimo vrnitev.“

NAŠA HIŠA PO NAŠEM
IZGONU

Tu se je takoj naselila OZNA, tudi Fajdigova. Po pripovedovanju pokojne gospe Maričke Haynetove, ki je imela okna svoje hiše obrnjene na našo severno stran, je bilo obnašanje novih stanovalcev precej nemoralno.

Iz naše hiše se je OZNA preselila v nasprotno Gromovo hišo (lastnik carinik Grom). Ko so se tudi od tam izselili, je gospa Gromova našla v svoji sobi na tleh kup umazanega perila, rjuhe. Po monogramu VR je sklepala, da so moje, in mi jih je prinesla. Zelo umazane sem oprala in mi še danes služijo.

Po izselitvi OZNE so vso hišo prečistili in obnovili, čeprav prej ni bila zanemarjena (celo vsa rjava vrata so prepleškali z belo barvo). V njej so potem nastanili šefa Sovjetske misije v Sloveniji, Bogomolova (Nomen est omen: pravi lastnik Bogumil: Bogomolov). Prelovškovi — gospod je bil gradbeni direktor Ljubljanske mestne občine — so se z njim seznanili in po njem dosegli, da se je smela Iča Natlačenova vseliti v domačo hišo, iz katere pa so jo po treh tednih vrgli ven.

Stanovalci so se vrstili tako:

1. OZNA (kake tri tedne)
2. Predsedstvo vlade Ljudske republike Slovenije — do 31. decembra 1951
3. Uprava nepremičnin MLO
4. Stanovanjska uprava Ljubljana
5. Hišna uprava v Zarnikovi ul.

Devet let v rdečem raju

VERA REMEC DEBELJAKOVA

17. (Upravnik Tomo Brejc).

Zaradi zaslug v „NOB“ so hišo podarili v dosmrtno uporabo Tomu Brejcu, bivšemu gozdarskemu delavcu in njegovi ženi.

Po njegovi smrti so ostali v hiši še njegova vdova in sin dr. Miha Brejc, v oktobru ali novembu 1990 že od sedanje vlade RS nastavljeni šef notranje policije.

So pa menda vso hišo razdelili v več stanovanj.

Ko so leta 1952 (za letnico nisem gotova) začeli prodajati zaplenjene hiše privatnikom, je prišla k meni Kajzerjeva Pavla, uradnica na Šolski polikliniki, povedat, da bi bil njen šef na polikliniki, dr. Fr. Debevec, pripravljen hišo kupiti in nam odstopiti stanovanje na podstrešju ali pa v kleti, če bi se z mamo zavezali, da mu povrnemo vse izdatke, ki bi jih s hišo imel, če bi bila hiša kdaj

vrnjena nam. Odgovorila sem, da ne pristaneva, ker če bodo zaplenjene hiše kdaj vrnjene pravim lastnikom, potem jo bomo itak dobili nazaj! Sem pa bila zelo užaljena, da je bil celo takó ugleden član osrednjega odbora Katoliške akcije pripravljen kupiti ukradeno hišo.

V splošnem ljudje niso videli nič napačnega, če so pri delitvi zaplenjenega premoženja pristavili tudi svoj piskrček. Celo moja lastna teta, Marija Vesenjaka, se mi je hvalila, da je na Zaplembenem uradu lahko izbrala zelo lepo skodelico! In to meni, ko so med temi lahko bile celo naše... Ko smo zapuščali Sajovičevo vilo, v kateri je nazadnje stanoval višji banovinski uradnik Podhorsky ter bežal, je med malo ostalino bil tudi ležalni stol. Z dovoljenjem pristojnega stražnika ga je lahko odnesla naša

Dalje na str. 126

Sobota 21. dec. 1991, cerkev Marije Pomagaj v Slovenski hiši. ANTON IVAN PORĐAJ, sin inž. Toneta in Vere roj. Breznikar, prejme sv. krst.

NOVA KNJIGA

Zbornik
PROFESOR
ERNEST
TOMEČ

ALOJZI GERŽINIČ

PROFESOR ERNEST TOMEČ. Zbornik člankov in pričevanj ob 50-letnici njegove smrti. Buenos Aires 1991. Slovenska kulturna akcija. 258 strani, 40 fotografij. Natisnila tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Prerod katolicizma po prvem katoliškem shodu 1892 je privedel do vladavine, ki je na Kranjskem nakažovala poteze slovenske samostojne države. Svetovna vojska je neusmiljeno razbijala. Navznotraj je bil posebno nevaren razkol med starini in mladini. Razkosanje med štiri države je zadalo narodnemu telesu nezalceljive rane: Slovenci so postali manjšina. Manjšina tudi v novi državi SHS, kjer je vela iz Beograda bizantinsko-turško-prostozidarska sapa. Narodno telo je slabila huda poveljna kriza npravnosti.

V novi državi so se vrstile

politične homatije, celo streljanje v parlamentu, nato pa kratkovidna diktatura. Namesto katolicizma so nastajali katolicizmi. Največ iz Nemčije je vdrla burna struja duhovne prenovitve, neprijazna organizaciji. Zlasti po mestih se je uveljavljal liberalni katolicizem; verujoč v učinkovitost marksizma se je bližal izdajstvu krščanski socializem; med pravovernimi organiziranimi skupinami je prišlo do nespravljljivih sporov. Silno se je razmahnil najhujši sovražnik Boga, naroda, človeka: komunizem.

Sredi takih razmer je ostro za-

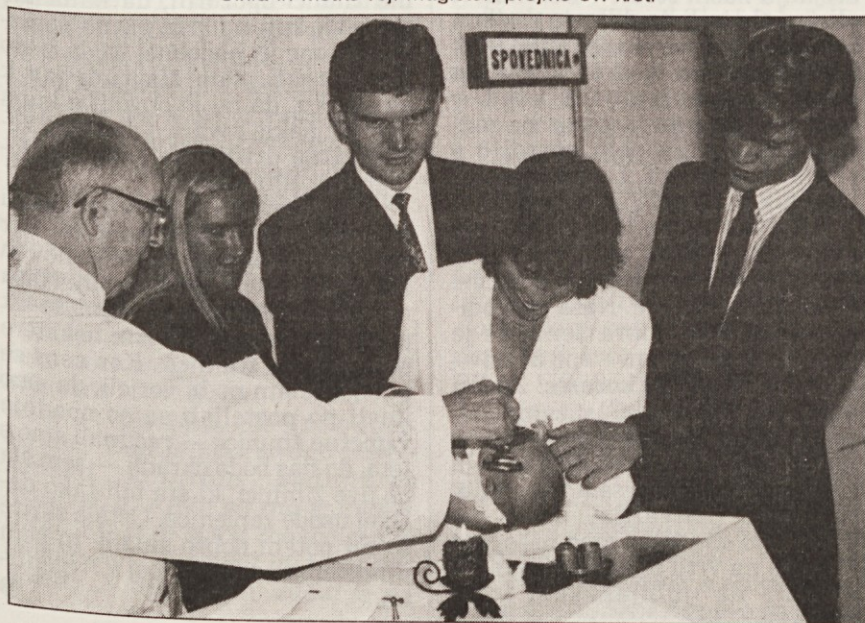
donelo: „Jeglič ni bil voditelj; ni imel linije. (...) Zapustil nam je žalostno zapuščino: razklano dijaštvo, razklano inteligenco in že skoraj odpadlo delavstvo. (...) Ali je zdaj kaj boljše? Zdaj je naše delavstvo razklano na dvoje, inteligenca na troje, dijaštvo se razkrajja na četvero.“ (187) Tako je govoril prof. Ernest Tomeč, prej z dr. Rožmanom voditelj orlov, nato z dr. Odarjem ideolog Katoliške akcije. Tole je videl: „Vse je razbito, tudi duhovščina — edina trdna skala: KA“ (179). Ves svoj talent, vso svojo izredno vednost je Tomeč porabljal zanjo, laično organizacijo apostolata.

Dr. Alojz Rebula skuša pojav tega „silovitega kristjana“ zajeti v tri znamenja: kult načela, kult papeža, kult organizacije. („Iti danes za Kristusom“, Družina 45, 1991). Po njegovem mnenju je bilo pri vseh treh nekaj pretiravanja. Tudi med prispevki v Zborniku je najti kritično gledanje, zlasti na „kult“ načela in „kult“ organizacije.

Odgovor na te in podobne kritike in opredelbo KA je podal dr. Karel Vladimir Truhlar v razpravi Tomčevo pojmovanje nadnarave v Reviji Katoliške akcije 1942, 9-10 (v Zborniku 87-99). Pisec dokazuje, da je cilj KA nadnaraven, da je na ta nadnaravni cilj treba vedno gledati, da je k nadnaravnemu cilju KA treba vse usmerjati; da je potrebno intenzivno duhovno življenje. Razpravo sklene s to mislijo: „Tako je prof. Tomeč pojmoval nadnaravo. Po tem pojmovanju je živel in delal. V svojo neznatno človeško moč je napeljal tok nadnaravne moči, ki edina more prenavljati v globinah, edina zmagovati gospodarja tega sveta in se ji edini ne more nič ustanavljati. Jasnó je pokazal slovenskemu katolicizmu, kje je pot do zmage.“ (99)

Na trditve, da je bil Tomeč kot vzgojitelj preveč razumarski in neodjenljiv, naj odgovori profesorjev mladeč, mučenec Vinko Mravlje v čudovitem poslovilnem pismu junija 1942: „G. profesorja sem poznal 8 (osem) let. Zato lahko trdim, da ni bil tak diktator, nečustven človek, formalist, tlačitelj mladih življenj in ne

Nedelja 29. dec. 1991, cerkev Marije Pomagaj v Slovenski hiši. KATJA OBLAK, hči Cirila in Metke roj. Magister, prejme sv. krst.

vem kaj še. Kadar smo bili v njegovi družbi, je bilo vedno dosti veselja, smeha (pravega) in navdušenja za delo. Bil je velik pedagog, pa ne dresser, kakor mu zopet nekateri očitajo. Znal je mladega fanta tako prijeti, da mu je vedno reagiral, pa ne slepo, temveč po lastnem preudarku.“ (232). Tomčevo pedagoško sposobnost potrjuje tudi dr. Jože Velikonja: „Čeprav se je zdelo, da ustvarja enakousmerjene robote, nas je vzgajal posameznike.“ (244)

Dopolnilo k tem mislim in krepka označitev prof. Tomca in njegove KA je Boštjana Kočmurja razprava Previdnostna osebnost (126-138). Jedro razpravljanja: „Tomec je kot videc čutil nesrečo in se je z nečloveškimi naporji bojeval, da bi jo preprečil oziroma zmanjšal. Treba je bilo ustaviti naš razkroj in zbuditi „spečega leva“. Prvi pogoj za dosego tega cilja pa je bila edinost katoliških vrst, zlasti izobražencev. (...) KA pri nas je bila v tisti viharini dobi za Slovence še prav v posebni meri znamenje božje previdnosti, obenem pa zahteva pameti in javnega blaga.“ (127/8).

Zbornik prinaša precej vse, kar se o Tomcu napisali po različnih glasilih od Slovenca 28. aprila 1942, dva dni po profesorjevi smrti*, pa skoro do izida Zbornika.

Pobudnikom, izdajateljem in piscem te knjige je čestitati. Dosegli so svoj namen: prispevati k zgodovini katoliškega gibanja ter obogatiti našo mladino z vzorom in mislimi enega najzaslužnejših voditeljev tega gibanja.

* Na štirih mestih se omenja, da smrt mogoče (verjetno, gotovo?) ni bila naravna: „ga je dohitela smrt, kot se domneva, po podaljšani roki komunistične partije“ (114); „so nekateri sumili glede te smrti po uspešni operaciji“ (160); „njegova prezgodnja smrt, sodeč po okoliščinah, ni imela naravnega vzroka“ (162); „so nekateri menili, da Tomc ni umrl naravne smrti, da so mu pač »pomagali« umreti zdravniki, somišljeniki Osvobodilne fronte“ (231). O tej zadevi so menda važen vir Kocbekovi dnevnik.

Joža Lovrenčič

Al' prijatla k nam nazaj...

Na posledicah težke operacije je umrl 5. januarja Joža Lovrenčič v bolnišnici v Buenos Airesu. Pokojni je bil primorski rojak, sin pokojnega pesnika dr. Joža Lovrenčiča, ki se je po prvi vojni zatekel v Ljubljano. Študiral je na klasični gimnaziji, ob izbruhu druge svetovne vojne pa je odšel v Zagreb kot dobrovoljec, da bi se pridružil jugoslovanski vojski, ki pa je prej razpadla, preden je mogel to storiti.

Literarno se je udeleževal v Taboru, pisal je večkrat v Svobodno Slovenijo in Duhovno življenje in še kod drugod, Slovenski kulturni akciji pa je zapustil zbirko občutenih lirskih pesmi, za katere je upal do zadnjega, da mu jo bo izdala, kar pa se ni zgodilo zaradi finančne krize v Argentini.

Leta 1991 je začel sodelovati tudi pri argentinskem literarnem krožku La Peña Literaria de la Plaza Flores, kjer je bral

svoje pesmi v španščini. Nekaj teh je tudi v zbirki, ki pa je ostala brez naslova.

Poleg zbirke pesmi je imel pripravljen tudi zbirko kratkih, ljubezenskih novel in vsaj dve dramatski deli iz časov revolucije.

Iz njegove zbirke objavljamo eno njegovih zadnjih pesmi, ki ju je spisal le nekaj mesecev pred smrtjo.

Naj mu bo lahko tuja zemlja!

TONE BRULC

Slutnja smrti

JOŽA LOVRENČIČ

*Veliki teden, upam, zadnji bo v tujini,
ker se končalo moje bo življenje,
in ko mi v srcu bo zamrlo hrepenenje
po moji daljni, daljni domovini.*

*Sedaj mi v srcu že zori spoznanje,
da tečejo mi zadnji dnevi,
da mi brsté zdaj zadnji spevi,
da kmalu sanjal bom že večne sanje.*

*Tja v neizmernega vesolja dalje
sproščena moja duša bo hitela,
kjer v večnosti vsa srečna bo živela.*

*Moj zadnji cilj zdaj bolj svetel je,
pozabljam vse nekdanje bolečine,
čeprav v nočeh obujam še spomine.*

DEVET LET V RDEČEM RAJU

Nadaljevanje s 124. strani

hišna postrežnica Beti, kar se jim ni zdelo nič napačnega. Ko sem ob urejanju naših stvari v Kersnikovi ulici našla tudi budilko in majhen bel žakeljček iz stanovanja Podhorskega, sem iz protesta oboje nesla na Zaplembeni urad v Unionu, ker tuje lastnine ne maram. Zahtevala sem potrdilo o vrnjenem in ga zares dobila. Uradnik je bil zelo presenečen.

Ko smo letovali v Dvoru pri Polhovem gradu, so razprodajali razne stvari iz zaplenjene graščine De Lago — Ašičeve. Naša gospodinja, sicer zelo dobra žena, se je hvalila, kako poceni — po 3 din — je dobila Weckove kozarce! Za kaj naj bi jih ona rabila?

Nekak „kloštrski muc“ v ljubljanski jezuitski hiši je bila „Jarčeva Urša“. Ko sem jo srečala, se mi je pohvalila, da je po dovoljenju stražnika pred našo hišo nabrala na vrtu zrele kutine in jih prodala na ljubljanskem trgu.

(Denar seveda je obdržala zase). Tudi na jezuitskem vrtu si je pozneje nabrala drva in jih obdržala zase, saj so ji „dovolili“ (pa ne jezuiti).

Ko so našo hišo obnavljali, so me znanci opozorili, da nanašajo na velik kup na vrtu razne papirje, albume in podobno, in da bodo vse zažgali. Sem šla tudi jaz k stražniku, da mi je dovolil s kupa odbrati nekaj stvari. Tako sem rešila razne družinske spomine, fotografije, albume itd.

Pred nenasitnostjo nove oblasti smo rešili takorekoč samo to, kar smo že med okupacijo Italijanov in Nemcev poskrili pri znancih. Naša mama pa je še takoj po vojni, še tik pred zaplembo skrivala še nekatere stvari, celo žimnice. Ker sem se bala, da nam ne bi verjeli, da smo imeli po posteljah samo spodnje vzmetne žimnice — računali smo s tem, da nas bodo okradli — sem šla po dve žimnici, ki sta bili tako deležni usode zaplembe. Ostale skrite so mi potem dobro služile in sem jih deloma vzela s seboj v Argentino.

Albin Avguštin 80-letnik

Jubilant je bil rojen 3. marca 1912 v Gornji vasi — Reteče pri Škofji Loki. Po maturi na klasični gimnaziji v Ljubljani je vstopil v ljubljansko semenišče in leta 1938 postal duhovnik.

Prvo kaplansko mesto je nastopil pri Sv. Križu pri Litiji (sedaj imenovana Gabrovka). V tej fari ga je doletela druga svetovna vojna, poraz Jugoslavije in italijansko-nemška okupacija. Tu se je začelo njegovo življenje begunca: za dobo dveh mesecev pred nacisti, od julija 1942 do danes pred komunisti.

Sv. Križ so najprej zasedli Nemci. Župnik se je umaknil pred njimi v italijansko cono. Kaplan Albin pa je kljub vsemu ostal na svojem mestu, dokler ni opomnjen po nemškem žandarskem oficirju še sam izginil na „italijansko“ stran. Res so ga gestapovci prišli iskat in vohunili za njim še v italijanski coni.

Ko so po dveh mesecih Nemci prepustili Sv. Križ Italijanom, sta se oba vrnila v zapuščeno faro. A ne za dolgo. Nevarnost je prišla zdaj od slovenske strani — od partizanov. Ti so kljub italijanski zasedbi delali s prebivalstvom tistih krajev Dolenjske, kar so hoteli. Župnik se je umaknil, kaplan Avguštin pa je še vztrajal, dokler ni dobil škofovega sporočila, naj se umakne tudi on. V tistem času so v Loškem potoku partizani ugrabili kaplana Henrika Novaka, ga grozno mučili in umorili. Iz Šentrupertu pa so ubili župnika Nahtigala in kaplana Cvara.

Kaplana Cvara so privlekli neke noči vsega umazanega pred župnišče k Sv. Križu in zahtevali od g. Avguština, da jim odpre cerkev. Tam je pod strogo partizansko kontrolo zadnjikrat maševal, g. Albin pa mu je ministriral. Ko si je slačil mašne paramente, se je spozabil in začel govoriti: „Vidiš, Albin, zadaj je pa

takole...“ Takoj so zarjuli nad njim in obema grozili z usmrčitvijo. Cvara so od tod odveli v gozd, od koder se ni več vrnil.

Da je ista usoda čakala tudi g. Albina, so partizani potrdili s tem, da so le nekaj ur po njegovem umiku v Ljubljano — julija 1942 — pobrali farovško kuharico Ano Komat, perico in strežnico Francsko Zupan ter Mino Kožamelj, ki je čistila cerkev — vse samske in stare čez 60 let — jih odvedli v gozd, divje mučili in umorili. Prej so si pa še morale same izkopati grob.

Drugo in poslednje kaplansko mesto v Sloveniji je g. Avguštin vršil na Vrhniki. Od tu je šla njegova pot 5. maja na Koroško, v Italijo in spet nazaj v Avstrijo, kjer je kaplanoval med Tirolci. 1. januarja 1949 se je z drugimi begunci odpeljal z vlakom iz Spittala skozi Innsbruck v Turin in Genovo, kjer se je 17. januarja vkrcal na ameriško ladjo Hoollbruck in 6. februarja pristal v Buenos Airesu.

V Argentini je bilo njegovo prvo delo kaplanovanje v Floridi, kjer je vršil dušnopastirsko delo med Argentinci, pa tudi med slovenskimi rojaki v tem kraju. Po petih letih je na prošnjo škofa iz La Plate Solarija malo časa nadomeščal župnike po raznih farah. Kmalu nato je postal hišni kaplan zavetišča za ostarele v San Isidru. Hkrati je bil tudi spovednik v velikem dijaškem kolegiju Marin skozi nadaljnjih pet let.

Leta 1957 je nastala nova škofija v San Isidro. Škof Aguirre ga je leta

1960 imenoval za župnika zapuščene fare Santa Rita v Boulogne. G. Avguštin si je zavihal rokave, začel popravljati in obnavljati cerkev, graditi šolo, medtem ko se je posvečal poživiljanju in organiziranju farnega življenja. V nekaj letih je župnija po njegovi zaslugi prišla na prvo mesto v škofiji in postala dekanija. Zadnja leta je zgradil v svoji fari v Villa Adelini veliko novo cerkev.

L. 1981 se je upokojil, a ostal na fari, da je pomagal novemu župniku, poleg tega pa skrbel kot kurat občinske bolnišnice v San Isidru za bolnike skozi deset let, do lanskega leta. Leta 1985 — za 25-letnico njegove prisotnosti v župniji — je škof Casaretto poskrbel, da je fara najbolj slovesno obhajala ta jubilej.

Leta 1988 je obhajal zlato mašo. G. Albin ima brata na Koroškem, sobrate, znanke in prijatelje pa tudi v Sloveniji in tu v Argentini. Zato je obhajal zlato mašo najprej v Tinjah na Koroškem, v Kartitschu na Tirolskem, nato v Sloveniji v rojstni vasi Reteče in v Pleterjah pri kartuzijanih. Ko se je vrnil v Argentino, pa še pri Santa Riti v Boulogne.

G. Albin je bil v vseh svojih duhovniških službah, najsibo v Sloveniji, v Avstriji ali v Argentini, zvest, vnet in delaven duhovnik. Med stanovskimi tovariši in med farani je znal najti pot do srca. Kako prisrčno, s škofom na čelu, so proslavili njegovo osemdesetletnico! Kako tudi ne, saj ima dar, da povsod prinese veselje in dobro voljo.

Še iz dijaških let je rad hodil po gorah. Pozna vrhove Kamniških planin, Karavank in Julijskih Alp. Na Triglavu je bil desetkrat! V Tirolah je dosegel glavne vrhove Karnskih Alp, bil na Velikem Kleku (3798 m) in na Grosswendigerju (3479 m). Ko je prišel v Argentino, je že leta 1950 obiskal Bariloče. Bil je na Lópezu, Tronadorju, Catedralu in na Capilli, kjer je trikrat na vrhu tudi maševal.

Slovenskemu duhovniku beguncu, dobremu in veselemu človeku: še na mnoga leta!

Stane Snoj

Iz naše KRONIKE

TOMBOLSKA PRIREDITEV na Slovenski pristavi v Castelarju je bila v nedeljo 8. marca, v Slovenskem domu v Carapachayu pa v nedeljo 22. marca.

SLOVENSKE OSNOVNE ŠOLE so začele novo šolsko leto s skupno prireditvijo v Slovenski hiši. Po sveti maši v cerkvi Marije Pomagaj je Slomškova šola in skupina mladih iz Slomškovega doma v nedeljo 15. marca zaigrala moderno pravljico igrano z glasbenimi in plesnimi vložki Čarovnik iz Oza v režiji Andrejke Vombergar. Reprija igre je bila v soboto, 21. marca.

SLOVENSKI SREDNJEŠOLSKI TEČAJ RAVN. MARKO BAJUK v Slovenski hiši: v soboto 7. marca je bil sprejemni izpiti za 1. letnik, naslednjo soboto je bila seja profesorskega zbora, popravni izpiti, vpisovanje in sveta maša, začetek pouka pa v soboto 21. marca. Za ravnateljico je profesorski zbor izvolil dr. Katico Cukjati.

ZBOR „NIÑOS y JÓVENES CANTORES DE BARILOCHE“, ki ga je ustanovila in dolgo let vodila Lučka Kralj-Jermanova, sedaj pa ga vodi prof. Andrej Jan, je konec januarja gostoval v Čilu s 5 koncerti na XXIV. Semanas Musicales v Frutillar.

O SEDANJI SLOVENSKI ZAKONODAJI IN IZSELJENCIH je v nedeljo, 15. aprila, po maši pred-

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Uganka: Jaz govorim, ti govoriš, on govori, mi govorimo, vi govorite, oni govorijo. Kdo potem dela?
- V onesnaženem okolju najbolj uspevajo umazani ljudje.
- Na koncu vedno zmaga resnica, ampak na žalost smo šele na začetku.
- Imel je svoje prepričanje, dokazoval ga je tako, da ga je prodajal.
- Domovina je bila njegova prva ljubezen, poročil pa se je z drugo.
- Nesreča je, če ima majhna država preveč velikih ljudi.
- Poneverjajo predvsem preverjeni.
- V prazno glavo gre več neumnosti kot v polno.
- Tudi v nerazvitih državah so se posamezniki kar lepo razvili.
- Ljubezen je slepa, ljubosumnost ima privide.
- Ne morete me kupiti — lahko me samo podkupite!

val pooblaščenec slovenske vlade Božidar Fink.

KONGRES SLOVENSKE DEKLIŠKE ORGANIZACIJE IN SLOVENSKE FANTOVSKO ZVEZE v nedeljo, 8. marca, po mladinski maši v Slovenski hiši je vodila Ivana Tekavec.

45-LETNI OBČNI ZBOR DRUŠTVA ZEDINJENA SLOVENIJA je bil v Slovenski hiši v nedeljo 22. marca.

ZBORNİK PROFESOR ERNEST TOMEČ je predstavil Franc Pernišek na 1. kulturnem večeru SKA v soboto 28. marca.

O CERKVI IN IZSELJENSKEM VPRAŠANJU je predaval na sestanku Zveze slovenskih mater in žena delegat dr. Alojzij Starc 1. aprila.

Malo za šalo

Pri veroučni uri.

„Kakšen greh je storil Adam?“

„Jedel je od prepovedanega drevesa.“

„In s čim je bil za to kaznovan?“

„Z Evo.“

*

„Rekel mi je, da sem najlepša, najbolj simpatična, najslajša in najbolj ljubka dekle na svetu. Ali naj se poročim z njim?“

„Nikoli, rajši ga pusti v dobri veri.“

*

Babica se je dala kratko ostriči, kupila si je dolge hlače in lepo jopico. Sama sebi si je zdela precej mlajša. Pa je vprašala vnuka: „Tonček, ali sem še videti kot kakšna stara ženica?“

„Ne, ampak kot kakšen star možki.“

*

Grof je bil kratkoviden in je na lovu na divje race ustrelil mimo.

„Ali sem jo zadel?“ je vprašal služabnika.

„Blagovolili ste jo pomilostiti.“

*

Tovarnar: „Kako to, da manjkate na delo vselej, kadar je kje kakšna nogometna tekma? In vedno z istim izgovorom, da je vaša stara mati težko bolna?“

„Kaj morem jaz za to, če starka hli- ni bolezen?“

*

Jože le preveč kadi.

„Ali ne veš,“ je žena huda, „da je tobak počasno delujoč strup?“

„Ja, kaj misliš, da bom tebi na ljubo kadil arzenik?“

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo (dr. Alojzij Starc).

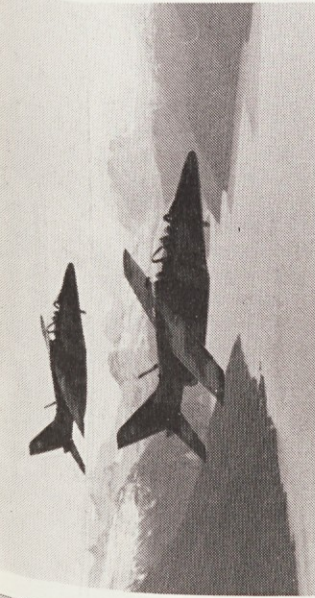
Urednik: Jože Škerbec;
tehnični urednik: Stane Snoj - Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Stavljeno in oblikovanje: MALIVILKO - Telefax: (54-1) 362-7215 - Tiska: Talleres Gráficos VILKO S.R.L., Estados Unidos 425 - (1101) Buenos Aires, Argentina

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Ivan Marn, 131 A Treviće Dr. Toronto M8C 4C4, Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentina za leto 1992: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod U\$S 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Luis Starc, Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina.

ZGORAJ, od leve na desno: Šolski letali Morane Soulnier (zadaj) in IA-63 Pampa v Mendozi nad Kordiljero. Letalsko šolanje se prične s temi avioni. — Letali IA-63 Pampa nad Lago Argentino.

Argentinski državni predsednik Raúl Alfonsín izroča diplomo in zlato medaljo Mihi Koželniku, ko je končal vojaško letalsko šolo (l. 1985) z najboljšimi ocenami vsvojem letniku. — Zračni festival v Tandilu novembra 1991. -

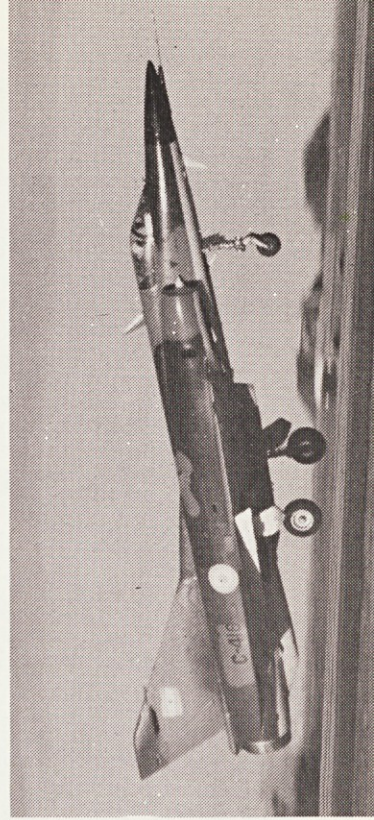
SPODAJ: Piloti 1. jate lahkih bombnikov Dagger IV. brigade v Tandilu. Prva dva na levi sta veterana iz malvinške vojne, na skrajni desni poročnik Miha Koželnik. — Z Daggerjem na vaje. Največja hitrost: 2000 km na uro v višini 16.000 m. Naloži do 4500 kg bomb.

Nadporočnik MIHA KOŽELNIK

OB DESETLETNICI MALVINSKE VOJNE

2. aprila je poteklo 10 let od vojne med Anglijo in Argentino za Malvinške otoke. Čeprav so Argentinci izgubili vojno, je ta prinesla sloves in priznanje svetovne javnosti, vključno angleške, argentinskim pilotom zaradi njihovega zadržanja in uspehov. Tuji časnikarji in vojaški izvedenci letos množično obiskujejo Argentino in še vedno zbirajo podatke in razne podrobnosti, koristne za študij in boljše poznavanje njihovega vojskovanja. — Iste leta je vstopil v vojaško letalsko šolo v Córdoba rojak Miha Koželnik iz Ramos Mejije, ki je danes pilot enega tistih Daggerjev, ki so pred 10 leti bili strah angleške vojne mornarice.

SPET KLIČE NAS VENČANI MAJ K MARIJI V NADZEMELJSKI RAJ...

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena (dr. Luis Starc). Director: José Skerbec -
Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
Composición y armado: MALIVILKO - Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L., Estados Unidos 425 - (1101) Buenos Aires - Argentina